

S'agreuja l'estat de setge a Euskal Herria

>> Internacional 11
Manifestació de l'esquerra abertzale a Bilbao el febrer passat // FOTO: Ukberri.net

La Ford d'Almussafes prepara un miler d'acomiadaments

Fins a 1.013 treballadors de la factoria Ford a Almussafes seran acomiadats temporalment fins que la producció del nou model Fiesta arribi a principis de 2009. Tot i les exigències dels sindicats, l'empresa es nega a garantir el pagament de la totalitat del salari dels treballadors afectats. Els comiats responen, segons la marca multinacional, a una retallada de producció

ocasionada per la baixada de vendes durant l'estiu. CGT i CST-Intersindical Valenciana, que representen els interessos d'alguns treballadors del planter d'Almussafes, emmarquen aquesta suspensió temporal de contractes en un context de capitalisme desregulat.

>>Economia 9

Entrevistem l'estafador activista

A través del correu electrònic L'ACCENT hem entrevistat Enric Duran, el barceloní que ha estafat gairebé mig milió d'euros als bancs per donar-los als moviments socials i que ho ha fet públic després de fugir del país.

Imatge de la portada de la publicació Crisi

SUMARI

Diada d'èxit

L'onze de setembre ha tancat amb un balanç positiu per a l'esquerra independentista. La concurrència a les mobilitzacions, així com la proliferació d'actes arreu del Principat són la nota positiva d'una jornada que, com els darrers anys, ha estat silenciada pels mitjans de comunicació

>> Països Catalans 4

L'urbanisme en crisi

La pressió judicial europea sobre el model urbanístic valencià no cessa malgrat la crisi del sector constructiu i immobiliari. Paral·lelament, el GOB sol·licita un canvi del Pla territorial de Mallorca per aturar un creixement, que, els darrers anys, ha destacat pels nous 18 camps de golf.

>> Països Catalans 5

Parkour: nova tendència

El parkour s'està estenent pels Països Catalans. Aquest nou esport urbà ha aconseguit nous adeptes gràcies a una filosofia de vida que s'adequa a les necessitats creades pels entorns urbans. En parlem amb alguns dels seus defensors per saber-ne més, tot just quan ja comencen a estendre's rumors de prohibició.

>> Monogràfic de Cultura 14

PUNT DE MIRA

Nou curs escolar: entre els "barracons" i les "EBE"

LAIA JURADO VIC*

L'altre dia vaig parlar amb una de les persones que porta l'Espai de Benjünguda Educativa (EBE) de Vic i m'explicava com de bé havia anat el primer dia, la sensació positiva que tenien i la cohesió del grup d'educadors. Que ja es veurien els resultats, però, que a primera vista, li semblava que aquest projecte tindria molt bon futur i una molt bona acollida per les persones novingudes, ja que es converteix en un lloc de referència. Una cosa que no poso en dubte és que el centre en si funcionarà bé, ja que opino que hi ha bons professionals que hi treballen. Però no és el quid de la qüestió.

Ara bé, aquests nens en tant estiguin a l'Espai de Benjünguda Educativa estan escolaritzats? L'administració està complint amb la seva obligació de donar escolarització obligatòria a tots els ciutadans vinguin d'on vinguin? Jo crec que no.

En el cas de Vic, aquest centre no forma part de cap escola, per tant, aquests nens novinguts, mentre estiguin en ells no estan dins del sistema educatiu. Per la qual cosa, l'administració està incomplint amb aquesta obligació bàsica i primordial per la societat, ja que fins i tot la regidoria d'educació ha manifestat que "l'Espai de Benjünguda Educativa no és cap escola".

Això ens portarà a prendre les mesures legals que calguin per tal de denunciar aquesta situació irregular que té lloc a Vic amb l'Espai de Benjünguda Educativa.

Voleu dir que alumnes que acaben d'arribar amb aquesta edat no podrien haver començat a l'escola integrats amb els seus companys? Hi ha una fet que s'ha demostrat i que es treballa a diferents països i és la immersió lingüística.

Un altre tema és perquè hem d'anar fent subgrups. Una cosa és clara, a l'escola es veu les divisions que hi ha a la societat. Per tant, si les barreres ja les creem amb centres "especials" (que no són escoles) aquesta diferència encara serà més notòria, fet que no ajuda a la cohesió entre tots els ciutadans. Tasca difícil però que amb el temps s'anirà modelant.

*Extret de <http://blocs.mesvilaweb.cat/LaiaJurado>

COL·LABORACIÓ ALBERT BOTRAN*

1988-2008: a voltes amb la direcció política

Conseqüència del creixement que ha experimentat la Candidatura d'Unitat Popular (CUP) en els darrers anys, al moviment d'esquerra independentista català se li planteja un debat important que tindrà una primera manifestació en l'Assemblea Extraordinària que la CUP farà a finals d'aquest any. Dos són els elements fonamentals: com s'articula la CUP respecte al Moviment Català d'Alliberament Nacional (MCAN) i quin paper juga la lluita institucional en l'estratègia independentista. Vull parlar de la primera qüestió, tot recordant que ara fa vint anys també l'articulació del moviment va ser causa de diferències.

llavors, al si de l'independentisme també es va plantejar un debat que no es va poder superar i va acabar amb la divisió del moviment. Fins i tot, l'Onze de Setembre de 1988 es va arribar "a les mans". Trist precedent que pot marcar la cultura política subconscient de la militància... per allunyar aquest mal presagi escric l'article.

El debat que es va plantejar al Moviment de Defensa de la Terra (MDT) dels vuitanta tenia indubtablement un contingut polític, talment com el debat plantejat a la CUP. L'explicació que només hi veu picabaralles i personalismes és molt poc considerada amb el gruix de la militància, reduïda al paper de comparsa hipnotitzada.

Em centraré en un aspecte d'aquelles diferències: quina és la direcció política del moviment? El Partit Socialista d'Alliberament Nacional (PSAN) -llavors majoritari a la direcció de l'MDT-, va elaborar la ponència del Front Patriòtic, que limitava l'MDT al paper de l'agitació adreçada a les bases del

catalanisme amb un missatge simple. Al partit li reservava l'entrada dels quadres més polititzats. També respecte a l'organització armada va tenir aquesta concepció dirigista, i quan la majoria de presos de Terra Lliure s'alineaven amb la ponència alternativa (Per una Política Independentista de Combat, PIC), es va produir el trencament celebrant una IV Assemblea. Per contra, la PIC posava més èmfasi en l'estructuració organitzativa de l'MDT, en la participació del conjunt de la militància en els debats (que volia dir politització) i en la relació dialèctica de l'MDT amb els

partits.

Els debats que avui existeixen al voltant de la CUP contenen la qüestió de la direcció política, si bé en termes diferents. Quan es parla de la participació de la CUP en una coordinadora de l'esquerra independentista s'està tocant el tema: la CUP es dirigeix ella sola o ha de participar d'un òrgan de direcció política del conjunt de l'esquerra independentista?

Per allunyar les falses interpretacions (qui vulgui esquivar aquest debat i alhora tingui mala llet estimarà la voluntat de parlar de direcció política com a aspiració

d'esdevenir-ne) està bé aclarir que direcció política és un concepte abstracte, no una categoria perpètua. La constitueixen aquells sectors de la militància amb més capacitat d'anàlisi, amb més acumulació d'experiències i que hagin demostrat un arrelament social. I és desitjable que sigui compartida, és a dir, que la presa de decisions s'hagi de fer tenint en compte diferents organitzacions vinculades a pràctiques diverses.

Ha de tenir una relació dialèctica amb el moviment, amb la unitat popular. No dirigista, sinó acceptant que la pràctica de la CUP la pot portar a consideracions pròpies sobre la millor línia a seguir. Per això, si bé una coordinadora podria exercir de direcció, la relació de la CUP no podria ser-ne de subordinació. Sovint apareix la por que l'organització present a les institucions tingui autonomia, per allò de l'acomodament. Per això la CUP no es pot reduir a una sectorial institucional, sinó que ha de servir per mobilitzar i per enquadrar el conjunt de la militància. I ha de participar de l'elaboració i reelaboració de l'estratègia i la tàctica independentista, no tan sols ocupar-se de qüestions municipals.

Deia més amunt que volia allunyar el mal presagi del trencament. Ara, i no llavors, hi ha més maduresa política per poder afrontar un debat sense maniqueïsmes. I també ara hauriem de saber neutralitzar els provocadors, que a l'MDT dels vuitanta van tenir jugar un paper massa important. El debat està servit.

**Militant de l'MDT i de la CUP de Molins de Rei*

LA CARTA DELS LECTORS I LECTORES

Bolívia: la història assenyala

El mateix dia que es fan públics els documents classificats de l'Arxiu de Seguretat Nacional dels Estats Units que deixen encara més clara la implicació d'aquest país en el cop d'estat que va enderrocar el president Allende a Xile, Evo Morales denuncia la ingerència

dels EUA a Bolívia i expulsa l'ambaixador nord-americà per conspirar contra la democràcia boliviana. Alguns mitjans de comunicació ens explicaran potser la situació com la d'un govern populista i autoritari que busca limitar la llibertat d'opinió i, injustificada-

ment, impedir contactes entre els EUA i líders polítics de l'oposició democràticament elegits a les regions de l'orient. Però afirmar aquest fet implicaria no voler veure-hi clar, tant davant de la història llatinoamericana, com davant de les evidències actuals. Qui encapçala l'oposició a Bolívia són els grups de major poder econòmic, grans propietaris de terres (on encara mantenen règims de semiclavitud), que incompleixen les normatives de repartició agràries i que s'oposen a les polítiques de redistribució dels recursos, en un dels països més empobrits del continent. Compten amb el suport dels Estats Units, i a més disposen d'un grup de xoc, la Unió Juvenil Cruceña que sembla el terror atant violentament els que no pensen com ells. Les seves últimes accions: la presa, assalt i saqueig de l'Institut Nacional de la Reforma Agrària, de l'Empresa Nacional de Telecomunicacions, dels

escassos mitjans de comunicació televisius i radiofònics no controlats per l'oposició, d'aeroports, de duanes i d'oficines d'organitzacions de la societat civil. L'objectiu és tornar ingovernable el país. La història es repeteix, i el perill d'un intent de cop d'estat s'insinua. Quan el govern dels Estats Units es reuneix amb els responsables polítics d'aquestes accions, fa un flac favor a la democràcia boliviana. Hauré d'esperar la desclassificació dels arxius de l'administració Bush d'aquí 35 anys per adonar-nos-en? Evo Morales ha pres una decisió que molts governs s'haurien d'atrevir a prendre, però no ho fan per temor a les repercussions econòmiques (i fins i tot militars) que això comportaria. Avui celebrem una acció valenta que se sosté en la sobirania d'un estat i en la dignitat d'un poble.

**Mònica Vargas, Jaume Delcòs i Jordi Oriola*

L'ACCENT

Número 138. Tirada: 5.000 exemplars Número de dipòsit legal: L-1014-02. La responsabilitat dels articles d'opinió recau exclusivament en els seus autors.

L'ACCENT és una publicació quinzenal d'àmbit nacional dels Països Catalans.
Redacció València: Carrer Maldonado, 46 baixos, 46001 València
Redacció Barcelona: Carrer Tordera 34 baixos, 08012 Barcelona
Adreça electrònica: ppcc@accent.cat
Subscripcions: 646 98 16 97
Distribució: 615 54 47 15
Publicitat: 016 07 33 28
Consell de Redacció: Coordinació: Laila Altarriba, Andreu Ginés, Aure Silvestre i Arnau Urgell. Països Catalans: Joan Bualdes, Martí Giné, Guillem Colom, Laia Creus, Pep Giner, Andrés González, Irene Jaume, Pere Habeb, Francesc Miralles, Miquel Serra, Aure Silvestre, Arnau Urgell i Bel Zaballa. Opinió: Joan Taran.
Economia: Alex Tsminetzky. **Internacional:** Jusías Almiranyana, Laia Altarriba, Marc Lamarca i Marel López. **Cultura:** Joan Ballester, Joan Sebastià Colomes, Jordi Garrigós, Felip Pineda, Héctor Serra, Josep Maria Saler, Pau Tobar.
Correció: Mercè Mauri. **Edició gràfica:** Andreu Ginés. **Coordinació gràfica:** Oriol Clavera. **Il·lustracions:** Joan Carbonell, Roger Ferrisols. **Distribució:** Guillem Romero Senent. **Han col·laborat en aquest número:** Albert Botran, Foix Domènech, Marc García, Laia Jurado Carles Rebasca, Albert Salamé

CARLES REBASSA*

COL·LABORACIÓ

Blai Bonet, els intel·lectuals,
ANB i EHAK

Quan dic "els intel·lectuals", no em refereixo pas a aquesta gonorrea social que envaeix els espais radiofònics, televisius i de la premsa escrita, i parlen en nom d'un partit, en nom d'una ideologia oficial, en nom de les directrius que marca la caixa, la patronal, el tribunal i algun animal més. Si ho mirem amb perspectiva actual, un "intel·lectual" és el mateix que un "polític", un mercenari que ven idees en les quals no creu si no hi ha diners pel mig. Fins aquí crec que no he dit res de nou.

Els intel·lectuals de què vull parlar són aquells qui volen fer veure que no ho són, que són gent normal, de confiança. D'aquests en troben un a cada poble, a cada barri, als casals, a les assemblees, fent la Moritz als cafès, dinant als "restaurants del rotlló" (francament, una idea una mica Gaixample). La seva vida és implacable: opinen molt perquè llegeixen molt, malparlen força de la iniciativa d'altri, s'acosten molt als més joves, car són impressionables i sensuals. Són els més treballadors el primer de maig i els més segadors l'1 de setembre, però no celebren gaire ni el 8 de març ni el 28 de juny. Com que llegeixen *La Vanguardia* a la tassa del vèter, fan fermes dictàmens de política autonòmica, i fins i tot potser han votat -potser per correu i d'amagat, si són de comarques- a les eleccions autonòmiques. Molt abans que ERC, volien votar "Sí" a l'Estatut per no votar el mateix que el PP. Quan han de donar la cara, es troben malament o tenen pana amb el cotxe. Aleshores la Guàrdia Civil fotografia i cita a declarar el noi que els ha hagut de substituir. I ells organitzen, parlen, dictaminen, orienten, il·luminen, van al Burger. Com que són catalans, tot sovint s'emmirallen en basc. Blai Bonet, poeta amic i geni català, en diria: "Com que no 'eren', com que eren pràcticament res, just tenien 'figurera'. I mira, els deixaven 'figurar'... Haver de figurar és literalment l'infern real dels qui no tenen voluntat ni coratge de 'ser'... No tenien coratge, voluntat ni decisió de tenir autoritat per si mateixos. L'autoritat pròpia de tot home li ve donada, a qualsevol home, per la pràctica diària de la veritat i de

la veritat".

S'emmirallen en basc. Fan l'anàlisi política de la situació basca. Talment com l'endemà de la Diada la van fer a les barres dels locals, dels barets, dels "restaurants del rotlló", perquè havien anat de dalt a baix de la manifestació, i havien fet fotos per penjar-les al blog, etc. Els nostres intel·lectuals, els intel·lectuals EI, els IEI, fan veure que es preocupen pel que passa a Euskal Herria, perquè el somni basc és més lluent que el somni català, perquè parlar dels bascs fa moda i fa cultura, fa condret, vull dir: fa semblar condret. Blai Bonet: "L'infern és ser un porc, saber-ho / i veure's tractat com un home digne. // L'infern són les relacions públiques, / l'amar just legal. / L'infern és la dignitat negociada." Fa l'efecte, però, que molts IEI no paren gaire esment al fet que l'argolla que ens lliga i ens separa a nosaltres és la mateixa argolla que lliga i que separa el poble basc. Als IEI els agrada dir que el legalitzant ANB i EHAK han il·legalitzat un gruix de població equivalent a la població de Palma. Però quan seuen a les sales de reunions amb altres IEI, no els agrada que els prenguin per bascs. A ells no els preocupa la il·legalització, perquè ells es mouen en legalitat, perquè fan comptes legalitzar l'esquerra extraparlamentària, perquè tenen la idea de dur-la al Parlament. En una paraula, tenen la idea de dur-la cap a Espanya. Els IEI no

fan la lluita, gestionen la pau. Blai Bonet tenia ben clar què era una lluita: "La tragèdia etarra i la novella i mala d'entendre revolució dels adolescents bascs al carrer són una guerra i han de ser vistes i viscudes com una guerra, en lloc de ser vistes i tractades com una banda de delinqüents comuns". I no li tremolava la veu quan havia de parlar de terrorisme: "Ja no hi ha terrorisme més dur que el terrorisme de la hipocresia legal". O de la llei: "A Occident, la llei és feta des d'un vell call immoral estant, i, en una multitud particular de casos particulars, el senzill fet de l'aplicació de la llei és un groller acte hipòcrita".

I no he dit res de Blai Bonet. És un poeta. Un poeta no és aquell qui fa lleterades d'amor. Un poeta no és un intel·lectual, no escriu bajanades en un blog ni comenta l'actualitat mediàtica: es dedica a fer d'oposició al poder. Un poeta com Blai Bonet sap que "ser súbdit és incompatible amb la dignitat". També sap que "l'home no és culpable. Culpables només ho són els papes i els legisladors". El PSOE ha enviat tres-cents mil "súbdits" a la clandestinitat. Com ho entomarem des de Catalunya? Enviant un altre partit al Parlament espanyol de Catalunya? Demaneu-ho als IEI. En teniu un a cada bar, a cada restaurant. Parlen de franc. O ho fan veure.

* Carles Rebassa és poeta

EDITORIAL

Retorn al
passat

La Llei de la memòria històrica no només és incompleta i insuficient sinó que senzillament és una fal·làcia. S'inauguren monuments, es financen investigacions i se'n fa propaganda política, però sempre amb cura de no obrir "ferides del passat". En aquest context de "recuperació de la memòria", el jutge Garzón obre diligències per investigar si hi ha indicis de genocidi en la repressió franquista, en les nombroses fosses comunes que hi ha arreu de la Península; com a bona "garzonada", reclama una informació que, en gran mesura, ja fa anys està a l'abast de les autoritats gràcies al treball d'historiadors i historiadores. Però l'impacte mediàtic l'ha aconseguit i, a sobre, nombroses associacions per la recuperació de la memòria històrica se n'han felicitat.

En ambdós casos, estem davant de gestos del poder per apaivagar una demanda social, però també per ocultar una realitat més crua: si en res s'està recuperant la memòria del franquisme és precisament per adoptar-ne alguns dels aspectes més tenebrosos. Ens referim, en especial, a l'enduriment del codi penal, a la creixent criminalització dels moviments socials i a la deriva cap a la societat policíaca que estem vivint. Als Països Catalans ho estem patint des de fa temps: d'ençà la Llei Corcuera la retallada de llibertats - o de drets, segons es mire - ha sigut constant; però, tot i així, amplis sectors socials encara no n'han pres consciència i encara es congratulen d'aquesta democràcia. La millor prova d'això és que contempen amb certa indiferència l'Estat d'excepció que s'està vivint al País Basc.

Aquesta quinzena hem tingut notícia de la il·legalització del moviment proamnistia basc, a través de les seues organitzacions Gestores pro-Amnistia i Askatasuna. Dues organitzacions capdavanteres en la defensa dels drets humans dels represaliats i represaliades i en la denúncia de les tortures. Entre els arguments dels jutges: ambdues organitzacions cercaven "deslegítimar" l'Estat per "aconseguir l'enderrocament d'Espanya al País Basc". No és aquesta una opció política legítima?

D'altra banda, el Tribunal Suprem espanyol va confirmar la il·legalització del Partit Comunista de les Terres Basques (EHAK) i d'Acció Nacionalista Basca (EAE-ANB) a instàncies del PSOE. La darrera, EAE-ANB, és una organització històrica que durant la guerra civil espanyola va pagar amb 550 morts de militants la seua oposició al colp d'Estat militar. En aquella ocasió els *gudaris* lluitaren mà a mà amb anarquistes, socialistes (del PSOE, sí!), comunistes i republicans. El 1939 li foren confiscades totes les seues seues a mans del nou règim feixista. Amb la mort del dictador, EAE-ANB fou legalitzada, havia recuperat part del seu patrimoni i s'havia presentat a algunes les eleccions. A les darreres, marcades ja per les il·legalitzacions de partits i candidatures electorals, obtingué més de 180.000 vots de suport i 43 alcaldes "legals". Però això no ha sigut argument suficient per als jutges, que n'ha decretat la suspensió d'activitat i la confiscació dels béns.

Els catalans, mentrestant, ens ho mirem des de la distància, potser confiats que això no ens arribarà mai. Quan es produí el colp d'Estat de 1936, Hitler i Mussolini ja havien assentat el seu poder a Alemanya i Itàlia, però molts no volgueren veure-hi la relació. Després vingueren quaranta anys de dictadura ferotge. Més val que refresquem la nostra memòria i comencen a actuar en conseqüència; en cas contrari, només ens cal esperar que els nostres fills, o potser néts, aproven una nova Llei de memòria històrica, inauguren monuments i investiguen la repressió...

BREUS

La maquinària política i judicial promonàrquica es posa en marxa

Quan es compleix un any de la crema de fotografies de la família reial a Girona, la maquinària política i judicial promonàrquica s'ha tornat a posar en marxa. En l'acte polític posterior a la manifestació de l'esquerra independentista a Barcelona uns encapçalats van cremar de nou fotografies dels Borbons. La vicepresidenta espanyola de la Vega ho va condemnar "rotundament i sense pal·liatius". Posteriorment el fiscal en cap de l'Audiència Nacional espanyola va obrir diligències i, amb extrema celeritat, els Mossos han procedit segons la seva versió a identificar als autors d'un presumpte delicte d'ultratge a Espanya i d'injúries greus a la corona.

Els Mossos intenten evitar la crítica a Lleida

La protesta pacífica contra el projecte per construir un Parador Nacional espanyol a l'edifici del Roser de Lleida va acabar amb un militant de l'Assemblea de Joves detingut. Les fotografies mostren com el jove es limita a entomar els cops i les amenaces d'un agent de la policia tot i que els Mossos l'han denunciat per atemptat a l'autoritat. En canvi, el col·lectiu independentista ha interposat una denúncia al jutjat pel delicte de coaccions i detenció il·legal i per una falta de lesions a l'agent implicat en els fets. Anteriorment aquest mateix agent ja havia amenaçat el jove independentista detingut.

Pancarta unitària de la manifestació de Barcelona // FOTO: Albert Salame

La independència eclipsa el finançament

LAIA ALTARRIBA BARCELONA

La Diada nacional d'engany venia marcada per la pugna mediàtica entre el Govern espanyol i els partits catalans per aconseguir més euros en la negociació sobre el finançament que pertoca a la Generalitat principatina. Però les persones que van acudir a les mobilitzacions convocades per commemorar l'Onze de Setembre van anar molt més enllà del regateig que permet l'Estatut i van sortir al carrer en major nombre que els darrers anys per reclamar independència pels Països Catalans.

Les manifestacions més multitudinàries de la Diada van ser les que van convocar a Barcelona per una banda l'esquerra independentista (8.000 manifestants) i per una altra diverses entitats sobiranistes que s'havien adherit a la crida de Sobirania i Progrés (8.000 manifestants). La primera anava encapçalada per una pancarta que deia: "Els Països Catalans decidim independència", i la segona reclamava que "Som una nació i volem un Estat propi". Els que van sortir darrers de la plaça Urquinaona van ser ERC i les JERC, que no sumaven tants manifestants ni com l'esquerra independentista ni com les plataformes sobiranistes. El lema era, certament, menys engrescador: "Junts pel finançament". Poc engrescador especialment pels manifestants de l'Onze de Setembre, que no havien acudit a les convocatò-

ries per negociar amb Espanya més o menys milions d'euros sinó per expressar el seu suport a la lluita independentista.

Tot i això, com ja ha esdevingut costum, la major part de mitjans de comunicació van ser incapaçs d'adonar-se'n. És el cas del diari *Avui*, que obria portada l'endemà amb un titular a tota pàgina "Finançament". O de TV3, que va parlar de les manifestacions d'ERC i de Sobirania i Progrés, i fins i tot va dir que EUIA s'havia manifestat (eren 50 persones darrere de la pancarta), però va ser incapaç de reconèixer que un dels dos blocs més grans de la manifestació era el de l'esquerra independentista.

"Decidim independència"

Les 8.000 persones que van aplegar les cinc organitzacions que signaven la convocatòria de l'esquerra independentista (Endavant, CAJEI, Maulets, SEPC i Alerta Solidària) sumen una xifra superior a la de les anteriors convocatòries. Als parlaments finals

de la manifestació, tots els participants van remarcar que els marcs autonòmics fa temps que s'ha demostrat que estan esgotats i van criticar els que encara n'esperen que serveixin per avançar nacionalment. A més, van coincidir en la necessitat del treball unitari de tots els agents de l'esquerra independentista per fer avançar el moviment.

Al matí, 2.000 persones havien

participat a la manifestació convocada per Rescat, el col·lectiu de suport als presos polítics. I més d'un centenar de persones van acudir a l'homenatge a Gustau Muñoz organitzat per la CAJEI en el trentè aniversari del seu assassinat. Més tard, a la zona del fossar de les Moreres, diverses organitzacions es van anar intercalant els actes: la Comissió Onze de Setembre, la CUP i Maulets.

Als 8.000 manifestants de Barcelona cal sumar-hi els que també es van manifestar en altres punts del Principat, unes convocatòries que ja comencen a ser tradicionals. És el cas de la manifestació convocada a Reus per l'Esquerra Independentista del Camp, que segons els organitzadors va congregat 600 manifestants. O el de Girona, on van ser dos milers les persones que es van manifestar amb el lema: "Continuem avançant cap a la república dels Països Catalans". També a Lleida van sortir al carrer, tot i que allà els Mossos d'Esquadra van carregar contra els manifestants (vegeu informació a la columna).

També durant els dies anteriors moltes localitats i barris van acollir convocatòries de les organitzacions de l'esquerra independentista que, majoritàriament de manera unitària, va reafirmar el seu compromís a continuar treballant per uns Països Catalans independents i socialistes.

Estelades als ajuntaments

La iniciativa que animava els ajun-

taments a fer onejar l'estelada als balcons consistorials va ser també protagonista de la jornada, en el centenari de la creació de la bandera independentista. Fins a 122 municipis es van sumar a la iniciativa a través d'una moció als plens municipals. Però la decisió va molestar alguns alcaldes del PSC, que tot i perdre les votacions van negar-se a permetre que es pengés l'estelada al balcó. Per exemple l'alcalde de Vilafranca, on finalment els regidors de CiU, la CUP i ERC van acabar pujant al balcó amb una escala per fora per penjar-hi la bandera. O al barri de Gràcia, on CiU i ERC van reproduir una escena similar. Com a resposta, l'alcalde Hereu deia que, encara que la decisió de penjar l'es-

telada es prengués per majoria, trobava "una falta de respecte" que es pengés perquè "no representa tots els catalans".

Mentre desenes de milers de persones es manifestaven en diverses poblacions catalanes i en més d'un 10% d'ajuntaments principatins onejaven banderes independentistes, el

president Montilla clausurava la Diada a Saragossa defensant la seva idea d'Espanya: "aquella en què ningú és més que ningú, però tots som diferents". En el seu suport a "l'Espanya plural i al desenvolupament complementari de tots els seus territoris" l'acompanyaven la ministra de Defensa espanyola i el president del Parlament de Catalunya, Ernest Benach.

"L'esquerra independentista va mobilitzar l'11 de Setembre 8.000 persones a Barcelona, 2.000 a Girona, 600 a Reus i 150 a Lleida"

L'urbanisme valencià toca fons

AURE SILVESTRE VALÈNCIA

Fa poques setmanes la notícia va tornar a agafar desprevingut el govern de Francesc Camps: el Parlament Europeu tornarà a investigar, per tercera vegada en quatre anys, les polítiques de desenvolupament urbanístic al País Valencià. Com en casos anteriors, la iniciativa dels eurodiputats ha estat motivada per les contínues denúncies de residents afectats per diversos plans urbanístics.

L'Eurocambra ja va denunciar el 2005 i el 2007 el Govern valencià per l'incompliment de directives europees relatives a l'urbanisme, entre les quals i molt especialment les associades a la poca claredat en quant a la contractació pública dels anomenats Plans d'actuació integral (PAI). Fins i tot, una delegació de parlamentaris europeus va arribar a visitar, el març de l'any passat, algunes comarques valencianes per conèixer la situació sobre el terreny. En aquesta ocasió, la pressió exercida des d'Estrasburg ha coincidit amb les denúncies presentades per diferents col·lectius veïnals com la plataforma Salvem la Casella (la Ribera), l'Associació de Veïns de Sant Joan del Riu Sec de Castelló o Ciutadans de Benicàssim Contra els Abusos Urbanístics. En el primer cas, els veïns aportaren més de 15.000 signatures en contra tres projectes urbanístics, mentre que el col·lectiu de Benicàssim va denunciar els

plans de construcció de 8.000 habitatges i un camp de golf a un aiguamoll de la localitat.

Sòl industrial per paliar la crisi

En qualsevol cas i malgrat l'enfrontament continuat de les institucions valencianes amb les europees, el fre al desenvolupament urbanístic desbocat no ha estat propiciat per la pressió europea. En realitat, l'aturada de diversos plans que ja estaven projectats des de feia mesos, i fins i tot anys, ha estat motivat per la crisi econòmica i l'esclat de la bombolla immobiliària. Davant aquesta situació, molts ajuntaments han decidit canviar d'estratègia front la perspectiva de perdre els ingressos previstos per unes àrees residencials que finalment no es construiran. Una de les eixides més recurrents ha estat la d'impulsar noves àrees industrials. De fet, com publicava fa pocs dies un important diari, en l'últim any, la Conselleria de Territori ha donat el

vist-i-plau a la reconversió en sòl industrial de més de 14 milions de metres quadrats en diferents poblacions de tot el País Valencià, en especial a les comarques de València i Castelló de la Plana.

Mural a Benimaclet en denúncia de l'especulació i la destrucció del patrimoni// FOTO:L'ACCENT

Tot plegat coincideix amb l'objectiu de la Conselleria de Transports i Infraestructures d'esdevenir "la gran plataforma logística de la Mediterrània Occidental" (veure L'ACCENT 118).

Nou plantejament i crítiques

El model de l'urbanisme valencià cada vegada concentra més crítiques i reuneix un major nombre de detractors. Aquesta situació es produeix quan, justament, el Govern valencià pretén redefinir el seu model territorial. L'últim exemple es va conèixer fa pocs dies, quan es publicaren les valoracions arrelades de l'agost passat durant la fase d'exposició pública del document titulat *Estratègia territorial del País Valencià* i que ha de servir per definir la nova orientació de la política urbanística valenciana. En destaca especialment que la major part dels enquestats, entre els quals s'inclouen especialistes en ordenació territorial, es van mostrar contraris a les polítiques de depredació del territori impulsades des de la Generalitat valenciana.

Molt pocs dels vint-i-cinc objectius proposats van passar el filtre dels consultats que, per contra, sí que van valorar com a satisfactòries propostes com les de "definir unes pautes racionals i sostenibles a l'ocupació del sòl", les de "protegir el paisatge com un actiu cultural, econòmic i identitari" o les de "reorientar el model turístic cap a direccions territorials més sostenibles". Unes iniciatives que, per contra, contradiuen les polítiques practicades per les diferents institucions valencianes les darreres dècades.

Mallorca: 18 nous camps de golf en les dues darreres dècades

REDACCIÓ PALMA

Actualment a Mallorca ja hi ha 23 camps de golf i se'n construeixen o tramiten onze més. Ocupen més de 1.500 ha quan l'any 1985 només n'hi havia cinc (Son Vida, Benidinat, Santa Ponça i Costa des Pins). Els creixements urbanístics associats, el consum d'aigua i l'afectació d'espais naturals d'alt interès són els elements que duen al Grup Ornitològic Balear (GOB) a demanar que no es permeti cap nova instal·lació i que es modifiqui el Pla territorial de Mallorca per evitar-ne la construcció o ampliació d'alguns que ja estan autoritzats.

El GOB ha fet públic aquest mes de setembre l'informe Els camps de golf a Mallorca on es repassa el creixement d'aquesta activitat a l'illa, els seus impactes i les propostes de futur

El golf ha sigut un bon negoci per a alguns

que realitza l'entitat en defensa del territori.

L'increment del nombre de camps

de golf ha estat espectacular -de cinc (1985) a 23 (2008)- fet que suposa que actualment ocupin una superfície de

1.500 ha. Així mateix actualment se'n construeixen o tramiten onze més.

Des del GOB es lamenta que el Pla territorial de Mallorca (PTM) permeti noves instal·lacions amb el supòsit del "reequilibri territorial de l'oferta" però celebren dues decisions com són la derogació de la Llei de camps de golf de 1988 -que permetia a tots els camps a tenir un complement d'un hotel o apartahotel de 450 places- així com la retirada de "l'interès general" en els casos de Son Real (Santa Margarida) i Es Pujol (Santanyí).

Impactes sobre els recursos hídrics

L'organització ambientalista denuncia que en molts camps no es compleix l'obligació de regar amb aigua

regenerada. Els casos més extrems són els de Can Porquera (Pollença) o S'Horta (Felanix) on les extraccions dels aqüífers estan provocant problemes als veïnats propers a les instal·lacions.

Així mateix, recorden que "els camps de golf van, massa sovint, lligats a la destrucció d'espais naturals de grans rellevància". En aquest sentit destaquen el cas de Son Bosc, un projecte que representa una greu amenaça pel Parc natural de s'Albufera de Mallorca.

L'informe del Grup Ornitològic Balear clou amb un "full de ruta" en el qual destaca la modificació del PTM, actualment en exposició pública, per eliminar la proposta de construir nous camps amb l'argument de "l'equilibri territorial de l'oferta", la no autorització de noves instal·lacions i fer complir l'obligació de regar amb aigua regenerada. Així mateix demanen clausurar-ne aquells que continuïn utilitzant recursos hídrics dels aqüífer i estudiar "si qualche camp de golf s'hauria de desmantellar".

L'ACCENT

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Ser subscriptor de L'ACCENT et permet rebre a casa cada quinze dies la publicació i col·laborar amb el projecte d'informació popular i compromesa amb la realitat dels Països Catalans

NOM i COGNOMS

ADREÇA

CODI POSTAL i POBLACIÓ

TELF. & ADREÇA ELECTR.

TIPUS DE SUBSCRIPCIÓ TRIMESTRAL (12 EUROS) SEMESTRAL (24 EUROS)

Envieu aquesta butlleta per correu a: L'ACCENT, C. Maldonado, 46 baixos, 46001 València // L'ACCENT, Tordera 34 baixos, 08012 Barcelona // truqueu al 646 981 697 o bé envieu un correu electrònic a subscripcions@laccent.cat

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

NOM DEL TITULAR

POBLACIÓ

ENTITAT OFICINA CONTROL NÚMERO DE COMpte

Us prego que fins a nova ordre carregueu al compte corrent o llibreta indicada el rebut que us presentarà L'Accent en concepte de subscripció.

SIGNATURA

BREUS

Solidaritat amb els Cinc als Països Catalans

El passat divendres 12 de setembre es realitzaren diferents concentracions de solidaritat amb els 5 cubans empresonats als Estats Units. La mobilització s'ha fet coincidir, justament, amb el desè aniversari de la detenció de René González, Antonio Guerrero, Fernando González, Gerardo Hernández i Ramon Labiano. Acusats d'haver-se infiltrat als grups terroristes anticastristes de la Florida. A Alacant, desenes de persones convocades per l'Associació d'Amistat amb Cuba Miguel Hernández, organitzaren un acte informatiu al barri del Pla. A València, l'acte, organitzat per la Mesa per Cuba, va fer una vigília front el consulti nord-americà a la ciutat.

Un estudi xifra el suport a la independència

La fundació Cercle d'Estudis Sobiranistes va fer públic, el passat 10 de setembre, l'estudi titulat Suport social a la independència de Catalunya (1999-2008). Aquest informe té la intenció de xifrar el percentatge de persones favorable a la independència de Catalunya a en aquesta comunitat autònoma. L'estudi, que es basa en l'anàlisi de totes les enquestes sociològiques i polítiques publicades en els darrers trenta anys, conclou que el suport social a un hipotètic procés d'independència es podria quantificar al voltant del 35% de la població del Principat, mentre que els opositors serien el 45%. El 20% restant es mostraria indecis. El treball, que es pot consultar al web www.cerleestudisobiranistes.cat analitza altres dades com la distribució territorial, per edats, sexe o nivell d'estudis.

Recollida de signatures a Puig-reig contra la visita del Rei

Diferents entitats i persones a títol individual han constituït la plataforma cívica "Al Berguedà, ni reis ni subdits" amb la intenció d'aglutinar i organitzar tots aquells que vulguen mostrar el seu rebuig a una possible visita del rei d'Espanya a aquesta població del Berguedà. La visita del rei respon a la iniciativa del consistori de la localitat de convidar al Borbó en commemoració de la visita que el seu besavi, Alfons XII hi realitzà el 1908, el que des de la plataforma es considera com la celebració i repetició d'un clar acte de submissió cap a una institució antidemocràtica, anacrònica i a més a més hereva directa del règim franquista. Fins ara, la recollida de signatures i la resta d'informació es canalitza a través de la plana www.nireisnubdits.blogspot.com.

Comencen les mobilitzacions per demanar l'absolució d'en Jona

Amb el lema "Prou especulació, Jona absolució", el 27 de setembre es farà una cercavila a Barcelona solidària amb Jonatan Ivorra

FOIX DOMÈNECH BARCELONA

Un centenar de persones es van concentrar el 19 de setembre a la plaça Sant Jaume de Barcelona, durant el pregó de les festes de la Mercè, per demanar l'absolució de Jonatan Ivorra, en Jona, un veí de l'Eixample acusat d'haver participat en els enfrontaments amb la policia en una manifestació en defensa del Forat de la Vergonya. Fa uns mesos, la fiscalia va fer pública la petició de pena de vuit anys de presó i 3.000 euros de multa, i és per això que l'Assemblea de Joves de l'Eixample Nord (AJEN) duu a terme una campanya de difusió i denúncia del cas.

En el marc d'aquesta campanya s'ha organitzat una cercavila el dia 27 de setembre que recorrerà els carrers dels barris del Fort Pienc i la Sagrada Família. Acompanyats d'un grup de percussió i d'un de diables, els manifestants demanaran l'absolució del jove amb el lema "Prou especulació, Jona absolució".

L'entorn d'en Jona, membre de l'AJEN i lligat al moviment veïnal de la Sagrada Família, el descriu com una persona activa, compromesa amb el

barri i preocupada pel model de ciutat que promou el consistori barceloní. És per això que es mostren perplexos davant la possibilitat que algú com ell, "que treballa dia a dia defensant els sectors més desfavorits de la societat", pugui acabar empresonat.

Tot per anar a una manifestació

En Jona va participar, el 5 d'octubre de 2006, en una manifestació de protesta contra el Forat de la Vergonya, un solar abandonat on es volia construir un aparcament i que els veïns volien convertir en una zona verda. Quan va acabar la manifestació, un grup d'encaputxats va llançar coets i projectils contra els antidisturbis dels Mossos d'Esquadra. El 13 d'octubre, el jove va ser detingut a la porta de casa seva per agents encaputxats. Després de passar la nit a la comissaria de les Corts, en Jona en va sortir acusat de tres càrrecs: desordres públics, atemptat a l'autoritat i manifestació il·legal.

El col·lectiu de suport al jove barceloní assegura que els fets de què se

Acció durant el pregó de les festes de la Mercè a Barcelona

l'acusava són falsos i que en Jona va marxar en acabar la manifestació, tal com van fer la majoria dels participants en la protesta. Per aquest motiu critiquen que, en realitat, se'l jutjarà per haver participat en una manifestació. És a dir, per haver exercit lliurement el seu dret a manifestar-se.

Des del col·lectiu, a més, tenien l'esperança que l'Ajuntament retira-

ria l'acusació contra en Jona, però no ha estat així. La regidora de seguretat, Assumpta Escarp, ja ha signat l'acusació en nom del consistori barceloní, que es personarà en el cas.

Mentre no arriba el judici, que encara no té data, el col·lectiu continuarà fent-se ressò del cas i denunciant que una condemna a en Jona significaria també una condemna al dret de manifestació.

La jutgessa ha de decidir si envia l'antimonàrquic de Barberà a Madrid

REDACCIÓ BARCELONA

Xavier Oñate, de Barberà del Vallès, ha hagut de comparèixer davant la justícia acusat d'haver penjat una pancarta antimonàrquica. El passat dilluns 22 va haver d'acudir als jutjats de Cerdanyola per declarar sobre l'acusació d'injúries a la Corona espanyola.

Ara la jutgessa haurà de decidir si envia el cas a l'Audiència Nacional de Madrid.

L'acusat forma part de l'Ateneu de Barberà, on fa gairebé un any, en el marc de la campanya

"300 anys d'ocupació, 300 anys de resistència", van penjar de la façana una pancarta antimonàrquica. S'hi podia llegir: "300 anys de pesta borbònica, tres segles de resistència". Sembla l'acció no va agradar a una veïna, i el mes de juny, Xavier Oñate rebia una citació judicial on

se l'acusava d'un delictes d'injúries a la família reial espanyola.

Des del primer moment, els partits que governen el municipi, PSC i EUIA, es van mostrar favorables a l'obertura de la causa judicial. Això es va visibilitzar en el darrer ple municipal de Barberà, on aquests dos partits es van oposar a una moció a favor de l'encausat. Si que hi van donar suport ERC, ICV, CiU i PCPB.

Martí Majoral, en nom de l'organització antirepressiva Alerta Solidària, explicava a l'AC-

CENT que el judici ha anat bé, i que en Xavi Oñate està content de com ha anat i, sobretot, del suport que ha rebut per part d'entitats molt diverses del seu municipi, que es va materialitzar en la manifestació que es va celebrar el dissabte 20 de setembre per denunciar el caràcter polí-

"Xavier Oñate està acusat d'injúries a la Corona espanyola per una pancarta contra els Borbons"

Pancarta antiborbònica a Barberà del Vallès

tic del cas.

En el judici, Oñate va negar que fos ell qui havia penjat la pancarta, i va dir que no sabia qui ho havia fet. De fet, no hi ha cap prova que validi l'acusació. Però va afegir que l'Ateneu de Barberà sencer es responsabilitza de la decisió d'exhibir

la pancarta antiborbònica. La jutgessa li va estar fent preguntes sobre què és l'Ateneu i qui en forma part.

Majoral ha explicat que ara estan a l'espera de la decisió que pugui prendre la jutgessa: o arxiva el cas, o l'envia a l'Audiència Nacional espanyola.

SORTEIG D'UNA PANERA
DÒNA SUPORT A LA COMUNICACIÓ POPULAR

Compra un número i guanya un reproductor de DVD, una càmera fotogràfica digital i un lot de productes culturals valorat en 650 euros.

ACONSEGUEIX EL TEU NÚMERO ESCRIVINT A: ppcc@laccent.cat

L'ACCENT

Periòdic quinzenal popular dels Països Catalans
www.laccent.cat

Enric Duran proposa que altra gent segueixi el seu exemple

ENTREVISTA

Entrevista a Enric Duran, el "Robin dels bancs"

El matí del dia 17, els treballadors i treballadores que agafaven metros i autobusos per anar a la feina, topaven amb un diari gratuït que els explicava que els bancs són un mecanisme d'estafa i el engròs i que cal lluitar contra el capitalisme per transformar la realitat d'exploració laboral. El periòdic servia sobre-tot, però, per explicar que el barceloní Enric Duran (activista des de feia temps dels moviments socials de la ciutat) ha demanat préstecs a bancs i caixes per valor de 492.000 euros i que no els pensa retornar. Els ha donat, diu, a moviments socials catalans. El mateix dia 17, L'ACCENT vam enviar un correu electrònic a Enric Duran perquè expliqués als lectors del periòdic com ha pogut fer aquesta estafa i si considera que és un mitjà de lluita que altres persones haurien de practicar.

LAIA ALTARRIBA I PIGUILLEM
BARCELONA

Com es pot enganyar tant fàcilment un banc si per un préstec et demanen tanta paperassa?

Aprent quins són els seus criteris alhora de concedir préstecs i demanant-los allò que ells et volen prestar. I també descobrint quina informació sobre tu poden saber i quina no. Hem de recordar que els bancs necessiten donar préstecs per funcionar i, per tant, per més crisi que hi hagi, no poden deixar de fer-ho. Paperassa en demanen molta especialment per a les empreses, però a títol personal tampoc tanta i és força previsible.

Pots demostrar d'alguna manera que és cert el que dius que has fet?

Si us referiu a l'acció d'expropia-

ció, és fàcilment demostrable: a Barcelona hi ha guardades totes les cartes dels bancs exigint que els pagui i les cartes de desenes d'entrades en registres de morosos. Respecte a la destinació dels diners, no cal donar informació als enemics que la podrien utilitzar en contra dels interessos dels moviments socials; confio completament que l'experiència i el boca orella entre la gent dels moviments socials faci que molta gent ho sàpiga, sense que s'hagi d'assumir el risc de fer-ho públic.

Proposes aquest mètode com una eina més de lluita contra els sistemes capitalistes que altra gent pugui també tirar endavant?

Doncs sí, perquè no. M'agradaria que d'altra gent agafés l'exemple i ho apliqués als moviments socials que cregui. De la mateixa manera

Fotograma del vídeo en què Enric Duran explica l'acció

que el poder ens ataca amb multes i penes-multa, nosaltres hauríem de respondre econòmicament, i una manera és aquesta. Tenim l'avantatge que les lleis estan fetes segons la cultura capitalista, segons la qual costa d'imaginar que una persona es conformi a ser morosa tota la vida, sense propietats, ni nòmnes gaire per sobre del sou mínim. Així que es poden treure quantitats respectables sense cap risc de presó. Si es vol fer com a desobediència civil pública, com faig jo, ja és una elecció personal.

Hi ha qui em pregunta si ara que s'ha desvetllat es podrà tornar a fer una acció com aquesta. Recordo el que deia abans: els bancs ho

necessiten, per tant sempre hi haurà uns préstecs que ells estaran disposats a concedir, i com que cada vegada som més, no tenen manera de preveure qui està demanant préstecs realment i qui ho fa amb idea de no retornar-los. Com a màxim pot ser que millorin algun detall concret de control, però ara tinc (i per tant tenim) molta més informació que quan vaig començar, així que sóc optimista en aquest sentit.

Has previst les possibles repercussions del cas tant a nivell personal com a nivell dels grups a qui has donat diners?

Sobre el risc per les persones, no n'hi pot haver cap segons tot l'as-

essorament legal que he rebut. Només es podria denunciar la complexitat necessària, i com que he actuat sol, no n'hi ha hagut. Qual-sevol repressió que es pugui produir fora d'aquest marc serà totalment injustificada i fàcilment denunciabla.

Sobre les aportacions econòmiques, legalment només són retornables els diners que s'hagin concedit com a donació legalment escrita com a tal en el llibre de comptes d'una entitat. Evidentment, ja m'he cuidat que els diners no es moguessin en aquestes condicions.

Què et sembla el ressò que ha tingut l'acció en els mitjans de comunicació de masses?

Hem aconseguit superar el filtre mediàtic i penso que la gran causa ha estat la publicació i distribució de *Crisi* arreu del territori. Sabent que centenars de milers de persones podien accedir directament a aquesta informació, era difícil que els mitjans de comunicació nacionals poguessin optar fàcilment per una criminalització o manipulació. Quedava la possibilitat de la censura, però penso que els hem agafat de sorpresa, i abans que es poguessin plantejar res, el tema ja estava en boca de tothom.

Crec que és important guardar a l'imaginari col·lectiu, a partir de l'experiència de la distribució massiva de *Crisi*, si ens ho proposem som capaços de difondre una informació per davant dels *mass media*. Calen diners, sí, però tampoc tants pel que podem ser capaços de fer col·lectivament.

Més llenya al foc a l'Educació per a la Ciutadania

REDACCIÓ VALÈNCIA

L'inici del curs s'ha ajustat a les previsions de sindicats i treballadors: "esquif-zoffrènia total". Aquestes, si més no, eren les paraules de José Martí, president de l'Associació de Directors d'Instituts de Secundària del País Valencià i director del IES Penyalosa de Castelló, per definir la situació.

La decisió de la Conselleria d'Educació d'impairtir la nova assignatura Educació per a la Ciutadania en anglès ha alterat, si cap més, el difícil inici de curs dels centres de secundària. Davant de l'oposició de la majoria dels centres públics i la incapacitat de trobar professorat amb capacitat per impartir-la, el conseller ha recorregut a fórmules imaginatives, com ara contractar professorat itinerant per a diversos centres o obligar als professors d'anglès a realitzar una traducció simultània de l'assignatura, quan els professors titulars només la

puguen impartir en castellà o valencià.

Pressió als centres

El boicot passiu que han realitzat la majoria dels centres no ha fet rectificar el conseller Alejandro Font de Mora que ha anunciat inspeccions per assegurar que les classes s'impartisquen en anglès. El conseller ha animat a les famílies a denunciar l'incompliment d'aquesta mesura, perquè rebre les classes en anglès "és un dret dels alumnes". Paral·lelament a les mesures coercitives, el conseller ha iniciat una campanya mediàtica qualificant d'"herois" els onze professors de Filosofia i de Geografia i Història amb nivell suficient d'anglès que inicialment s'ofereixen per impartir Educació per a la Ciutadania. A més, ha demanat que aquestes persones siguin premiades amb la inclusió en els programes experimentals que tenen avantatges laborals.

El conseller, també conegut com a Mr. Blackberry Fountain // FOTO: Generalitat Valenciana coneix pels fóruns d'internet com a Mr. Blackberry Fountain.

L'ofensiva, però, no acaba ací i el conseller ha anunciat que, en un futur, més assignatures s'impartiran en anglès per completar el Pla d'extensió trilingüe, que en paraules del mateix, és "un gir copernicà" en el sistema educatiu. El conseller, que ha hagut de desmentir explícitament que es tracte "d'un capritx o d'una ocurrència", ja se'l

Els sindicats insisteixen en la derogació de l'Ordre

El Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià (STEPV), majoritari en el sector, ha emès un comunicat on torna a demanar la derogació de l'Ordre de Conselleria "i que es deixi de

marejar la comunitat educativa amb aquest tema tot respectant els drets i les condicions laborals del professorat". El sindicat denuncia que, després de la sentència que derrocava part de l'esmentada Ordre, l'assignatura només pot impartir en anglès i per professors de Filosofia i Geografia i Història, però, en aquests moments, l'administració és incapaç d'assegurar aquesta opció en el 96% del centres. A més, el professorat d'anglès no té cap obligació de fer de traductors en cap assignatura de la qual no tinga atribució docent. En un comunicat posterior, l'STEPV també ha denunciat la campanya de repressió i intimidació envers el professorat valencià: "la Conselleria desplega ara la inspecció educativa per tot el País Valencià, com si es tractés d'un exèrcit, però durant el curs escolar no es dediquen aquests esforços per donar suport al professorat, supervisar els diferents programes educatius com el Programa de Compensació Educativa o el PASE o per resoldre els problemes que tenen els instituts", asseguren.

12 d'octubre, res a celebrar

L'esquerra independentista impulsa una campanya antifeixista a Barcelona per impedir la celebració dels actes feixistes del dia de la hispanitat

REDACCIÓ BARCELONA

Enguany, doncs, tant des del conjunt del moviment antifeixista, com especialment des de l'esquerra independentista, es recuperaran les mobilitzacions contra l'acte que grups de signe feixista i espanyolista celebren al barri de Sants de Barcelona, amb l'autorització de les institucions. Un acte que any rere any ha despertat nombroses crítiques, tant des dels moviments socials i forces polítiques d'esquerres com des dels mateixos veïns d'aquest barri barceloní. Així, les mobilitzacions antifeixistes han marcat els darrers anys aquesta jornada, sovint amb forts enfrontaments amb els cossos policials que han defensat les demostracions feixistes. D'aquesta manera, només després de les manifestacions de milers de persones i els virulents xocs als carrers de finals dels anys 90, l'acte que se celebra a la plaça dels Països Catalans fou traslladat a l'actual escenari, més apartat. Mobilitzacions però, que tingueren un alt cost en ferits i detinguts per part dels antifeixistes.

L'efemèride que enguany ha recordat els 70 anys dels bombardejos de les tropes de Franco contra Barcelona, que suposaren milers de morts sota les bombes dels bombarders italians o dels vaixells franquistes, així com el proper aniversari, el gener de l'any vinent, de l'entrada dels tancs feixistes a la ciutat, han estat l'ocasió per reprendre amb força la denúncia dels actes d'exaltació feixista autoritzats per l'ajuntament i la delegació del Govern espanyol.

En aquest sentit, des de l'Esquerra Independentista del Barcelonès, la coordinadora que aplega les diferents organitzacions, casals, entitats i col·lectius independentistes de la comarca, manifesten que "és inadmissible que responsables polítics que s'autoanomenen catalanistes i d'esquerres signin els permisos perquè els nostàlgics del franquisme i els seus cadells celebrin el seu aquellarre espanyolista i negacionista anual als nostres carrers. No valen excuses ni posicions ambigües quan es tracta de combatre l'ascens de la ultradreta i el discurs racista. En aquest sentit, denunciem la complicitat de la Delegació del govern i de l'Ajuntament de Barcelona que permeten i autoritzen aquesta exhibició feixista."

Per això han impulsat una campanya de denúncia que, amb la consigna "Combatem el feixisme. 12 d'octubre, res a celebrar" vol plan-

tar cara a la celebració d'aquest acte, al mateix temps que denunciar "la impunitat amb la qual, any rere any, grups feixistes organitzats ataquen i agredeixen centenars de persones, ja siguin immigrants, persones amb opcions sexuals fora de la seva concepció reaccionària, militants d'esquerres o independentistes. Accions que gairebé mai són perseguides, i que quan arriben a judici, es troben amb el tracte exquisit que la justícia espanyola dona als botxins d'ultradreta". Agresions entre les quals citen assassinats com els de Sònia, transsexual assassinada per un grup nazi al parc de la Ciutadella de Barcelona l'any 1991; el del jove independentista i antifeixista Guillem Agulló, assassinat a Montanejos l'any 1994, l'assassí del qual avui es presenta a les eleccions en les llistes de l'ultradreta; o el jove okupa gracienc Roger Albert, mort després de ser apunyalat per un grup d'ultradretans a Gràcia l'any 2004.

Igualment, consideren que més enllà dels elements i manifestacions declaradament antifeixistes, l'Estat espanyol "avui dia governat pel mateix partit que governa Barcelona, té en el seu codi genètic l'herència de la llarga nit franquista. El mateix exèrcit que bombardejà Barcelona, que entrà amb els tancs per la Diagonal el 26 de gener de 1939, desfila amb tots els honors a Madrid per celebrar la festa de la Hispanitat, la festa que l'Estat espanyol ha escollit com a dia 'nacional' i que honora la conquesta, el genocidi i la colonització dels pobles d'Amèrica, amb una desfilara militar presidida pel cap d'estat designat per Franco, el monarca Joan Carles de Borbó". Així, denuncien també el caràcter racista i imperialista de la festivitat "nacional" espanyola.

Per tots aquests motius han anunciat mobilitzacions, entre les quals destaca la manifestació que el 12 d'octubre es farà a Sants. Des del convenciment que "l'experiència dels darrers anys ens demostra que no podem esperar res d'aquestes institucions que any rere any han fet el joc al feixisme i l'espanyolisme genocida. i només la conscienciació social i l'oposició frontal i directa al feixisme faran possible eradicar aquesta xacra social".

MÉS INFO:

[HTTP://BARCELONES.ESQUERRA-INDEPENDENTISTA.ORG](http://BARCELONES.ESQUERRA-INDEPENDENTISTA.ORG)

Campanya Un cim, una estelada, el d'12-0 de 2006 al Puig Campana

CRONOLOGIA DELS 12 D'OCTUBRE

Deu anys combatent el feixisme a Barcelona

1998

La Plataforma Antifeixista de Barcelona convoca per primera vegada una mobilització que té com a objectiu fer fora els feixistes de la plaça dels Països Catalans, on fa anys que hi celebren actes en motiu del "Dia de la Hispanitat". La policia atura la manifestació i carrega contra els antifeixistes. El resultat dels enfrontaments són 7 persones detingudes.

1999

Per segon any consecutiu, els manifestants antifeixistes decideixen dirigir-se a la plaça on els feixistes celebren els seus actes. Més de 3.000 manifestants acudeixen a la convocatòria de la Plataforma Antifeixista. La policia carrega brutalment i els manifestants responen. Fins a 26 persones són detingudes, 14 de les quals hauran de passar alguns dies a la presó. Els mitjans de comunicació criminalitzen la resposta antifeixista, però els manifestants aconsegueixen en part el seu objectiu: a partir de l'any següent els feixistes ja no es podran concentrar el 12 d'octubre a Sants, sinó que hauran de fer en un racó de la muntanya de Montjuïc.

2000

Milers de persones participen a la manifestació que convoca la Plataforma Antifeixista. Abans, la Plataforma Cívica per un 12 d'Octubre

en Llibertat ha organitzat diverses activitats. La mobilització surt de la plaça Joan Peiró, a Sants, i acaba a la plaça Catalunya. Mentrestant, a Montjuïc la Falange Española organitza el seu acte.

2001

Els antifeixistes no estan contents que s'hagi arraconat els feixistes a Montjuïc i exigeixen que no els donin cap permís per fer actes públics. Centenars de persones acudeixen a la cita al Parc de l'Escorxador, que es vol dirigir a Montjuïc per evitar la concentració feixista. La policia carrega i hi ha una trentena de detinguts quan els manifestants s'apropen a la muntanya.

2002

Un bloqueig policial torna a rebenplaça la mobilització antifeixista. En aquesta ocasió, els manifestants es concentren a la plaça Urquinaona i comencen a avançar cap a ronda Sant Pere, però la policia els ho impedeix i acabarà detinent 37 persones

2003

Actes al llarg de tot el dissabte i una manifestació el dia 12 marquen la jornada antifeixistes el 2003, que acaba sense detinguts.

2004

També el caràcter festiu és el que marca aquest 12 d'octubre: manifes-

tació, seguida d'una paella i diverses activitats al centre de la ciutat.

2005

La manifestació es desplaça al barri de Gràcia amb l'objectiu de mostrar la permisivitat amb el feixisme de les autoritats. El lema: "Tanquem la llibreria Europa", de caràcter nazi. Un miler persones se sumen a la convocatòria. Els manifestants troben un cordó policial que protegeix els carrers dels voltants de la llibreria, i es produeixen algunes càrregues i corregudes.

2006

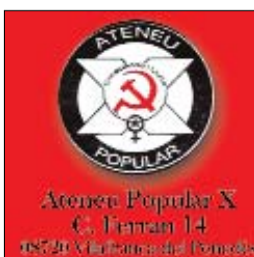
Amb el lema "Res a celebrar, molt pel que lluitar", centenars de manifestants recorren el centre de la ciutat acudint a la convocatòria de la Plataforma 12 d'Octubre. Els Mossos d'Esquadra fan un gran desplegament i mantenen una ferria vigilància dels manifestants.

2007

L'esquerra independentista es desplaça a Lleida coincidint amb el 12-0. Dins de la campanya "300 anys d'ocupació, 300 anys de resistència", dues mil persones es manifesten per la ciutat. La ciutat s'escull perquè és l'aniversari de la caiguda del Roser a mans de les tropes feixistes. A Barcelona no es convoca cap mobilització antifeixista.

2008

Convocatòria unitària contra la concentració dels feixistes a Montjuïc. L'esquerra independentista engageja, a més, una campanya pròpia antifeixista.

Ford vol acomiadar més de mil treballadors de la planta d'Almussafes

MIQUEL SERRA I CUBILLES ALDAIA

Fa pocs dies, la multinacional nord-americana Ford anunciava públicament l'aplicació d'un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO), de caràcter temporal, que afectava 1.300 treballadors de la factoria d'Almussafes, xifra que ha sigut rebaixada a 1.013 per les pressions sindicals. L'ERO suposa una suspensió temporal dels contractes d'una bona part del planter de Ford-Almussafes que entrarà en vigor el proper 29 de setembre i finalitzarà, teòricament, el 17 de desembre.

La direcció de l'empresa basa la seua decisió en una menor necessitat de producció de la factoria a causa de la caiguda en la venda de vehicles registrada a nivell europeu durant els mesos de juliol i agost. Durant els mesos d'octubre a desembre, la planta d'Almussafes produirà 350 vehicles menys al dia del model Focus. El 7 de gener, segons planificació de l'empresa, la Ford d'Almussafes començarà a produir en les seues instal·lacions el model Fiesta, que ja ha començat a ser fabricat a la planta que Ford té ubicada a Colònia (Alemanya).

Els sindicats front a l'ERO

Els quatre sindicats amb representació a la planta Ford-Almussafes (UGT, CCOO, CGT i Intersindical Valenciana) manifesten la seua oposició a l'ERO. Tots quatre exigeixen a la direcció de l'empresa que aquesta s'encarregue de garantir el pagament del 100% de la base reguladora dels salaris afectats, atès que l'administració s'encarrega del 70%. L'empresa, però, no es mostra predisposada a arribar al 100% de la base reguladora i, al tancament d'aquesta edició, se sap que Ford podria arribar a oferir als sindicats properament el pagament de la base reguladora fins a un 80%.

Des de STM-Intersindical Valenciana, l'ERO té la seua arrel en una negligència de la factoria d'Almussafes. Tal i com explica Paco González, membre del secretariat d'aquest sindicat, "les instal·lacions d'Almussafes no han sigut encara preparades per a la producció del nou model Ford Fiesta, que explica que molts treballadors hagen de perdre temporalment el seu lloc de treball". Apunta González que el planter d'Almussafes sempre ha sigut el qui més guanya i beneficis li ha aportat a Ford a Europa, per això no s'entén que aquest expedient siga només aplicable a la factoria ubicada en terres valencia-

La multinacional automobilística Ford ha anunciat recentment la intenció d'acomiar temporalment 1.013 treballadors de la seua factoria d'Almussafes. L'empresa justifica la seua decisió amb la baixada de vendes del model Focus. Els sindicats reclamen que les persones afectades cobren el 100% del salari durant la seua absència a la fàbrica. La direcció de l'empresa, malgrat tot, està lluny de voler complir les seues obligacions

Protesta dels treballadors i treballadores de Ford l'any 2004// FOTO: CGTPV

nes. La Intersindical Valenciana vol assegurar, una vegada Ford lliste els noms dels afectats per l'ERO, que no es produïsquen acomiadaments impropis. Respecte a la possibilitat que Ford convertisca aquests acomiadaments temporals en acomiadaments definitius, diu González que "cap sindicat contempla ara aquesta possibilitat, però, en cas de produir-se, obriria un conflicte de noves magnituds a la factoria".

Per la seua banda, el sindicat CGT ha expressat que l'Expedient Regulador d'Ocupació és "absolutament injustificable" i ha apel·lat a les multinacionals d'utilitzar els amplis beneficis econòmics de què disposen per fer front a la crisi econòmica. De fet, amenacen en portar als tribunals la direcció de la factoria si tots els treballadors acomiadats no perceben el mateix salari durant la seua absència. Pel que fa a UGT, amb majoria absoluta a Ford-Almussafes, aquest sindicat ha exigut a l'administració valenciana i a la Direcció General d'Ocupació que no accepten l'ERO temporal si l'empresa no complementa els salaris dels treballadors fins al 100%. Miquel Rosaleny, de CCOO, ha insistit en la necessitat d'evitar els acomiadaments de les persones que més puguen patir, com els treballadors a punt de jubilar-se. El Govern valencià, per la seua part, ha demanat

tranquil·litat a través del vicepresident del Consell i conseller d'Economia, Hisenda i Ocupació, Gerardo Camps, tot expressant que no s'han de dramatitzar els acomiadaments. Mentre Camps assegura que defensarà els interessos dels treballadors, Glòria Marcos d'EU li ha exigut que actue per aturar l'ERO.

Conseqüències econòmiques

En cas que prospere aquesta suspensió temporal de contractes, i així serà segons Ford, estariem davant la major regulació temporal d'ocupació d'aquest segle al País Valencià. L'ERO de la Ford supera amb escreix els precedents de regulacions d'ocupació a

terres valencianes. Ni els 542 treballadors acomiadats per la marca Lois l'any 2006, ni els 300 acomiadats per Tavex a Alginat i Navarrès el mateix any, ni els 320 treballadors valencians acomiadats per Sintel el 2001 aconseguen obviar la importància d'aquest expedient. L'única diferència de l'ERO de Ford és que suposarà, en principi, acomiadaments temporals, i no definitius, com els seus precedents.

S'ha assenyalat també que les repercussions de l'ERO podrien fer-se sentir a les indústries auxiliars de Ford a Almussafes i al País Valencià. De fet, es calcula que, per cada treballador acomiadat a Ford-Almussa-

fes (i en seran 1.013 de 7.000), hi haurà de dues a tres pèrdues d'ocupació en empreses auxiliars de la companyia.

Un dels pobles més perjudicats per la decisió de Ford serà Almussafes, que veurà augmentada la seua taxa d'atur dels acomiadaments temporals. El veïnat es mostra incòmode front la situació, ja que el 60% dels 17,3 milions d'euros del pressupost de la localitat depèn, directament o indirecta, de Ford o d'algunes de les empreses del seu entorn. Des de l'arribada de la companyia l'any 1976, Almussafes ha esdevingut el poble amb la renda per càpita més alta de tot el País Valencià.

La competència d'Almussafes a Europa

La factoria Ford a Almussafes es veu en l'obligació de competir a Europa amb dues fàbriques de Ford en territori alemany: una ubicada a Saarlouis (encarregada de la fabricació dels models Focus, C-Max i Kuga) i una altra instal·lada a la ciutat de Colònia, que produeix els models Fiesta i Focus. A més a més, la firma nord-americana preveu inaugurar en

breu una nova fàbrica a Romania, a la recerca de mà d'obra barata, on es fabricarà el nou Ka, model realitzat abans a Almussafes.

Una de les raons de pes que han motivat el retall de producció a la planta d'Almussafes es deu a una qüestió de productivitat. Almussafes, cara a Alemanya, s'enfronta a unes enormes

despeses logístiques atenen que moltes peces necessàries per a la fabricació dels automòbils han de ser transportades des de l'est d'Europa. Cal afegir, a més, que la xarxa ferroviària alemanya permet a les seues factories pagar més salari i abaratir així el procés de producció.

No de bades, l'escàs desenvolupament del corredor mediterrani i la inexistència de bones comunicacions que enllacen els Països Catalans amb Europa, han determinat que Ford aplique el seu expedient regulador a Almussafes.

café bar
entrepans, tapes i sopars

carevolta.org
santa teresa, 10 valència
96 392 20 88

menú del dia i de nit
amb entrades i aperitius
d'obertura de la tarda
amb entrades i aperitius
d'obertura i sopars per a grups

ITACA
Cooperativa

obert
18h a 12h de 9 a 21h
Dij, de 8 a 19h
Els, de 12h a 21h
Dg, de 11h a 21h

El nostre taller i espai
d'activitats: **ITACA**
C/ Sant Joan, 10 - 46100 Sagunt (València)

Des de les viles i ciutats
Construïm la unitat popular

cup

Candidatura d'Unitat Popular
Vilafranca del Penedès
C/ Santa Maria 4
www.cupvila.cat

ger

DEL 23 DE SETEMBRE AL 12 D'OCTUBRE
ENTITAT CULTURAL I ESPORTIVA
C/ de l'Esport, 105. RIBES (CARRAF) 08510
que s'organitza amb el suport de:

EXPOSICIONS I TALLERS

aig

Assamblea de Joves de Gràcia

Casal Popular de Gràcia
C. Ros de Olano 39

Mobilitzacions contra les 65 hores setmanals el 7 d'octubre

ALEX TISMINEZKY BARCELONA

Sindicats combatius, moviments socials i organitzacions polítiques d'esquerra han fet una crida a mobilitzar-se "de manera contundent" contra la ja famosa Directiva europea que permet treballar 65 hores setmanals. La primera convocatòria serà el proper 7 d'octubre, on es plantegen mobilitzacions descentralitzades en pobles i barris d'arreu el territori i aturades als centres de treball i d'estudi.

Primeres reunions unitàries

El passat 9 de setembre la cèntrica Casa de la Solidaritat de Barcelona es va fer petita per acollir gairebé un centenar de representants de multitud de comitès d'empresa, sindicats, casals i organitzacions socials i polítiques, reunits per consensuar un calendari de mobilitzacions contra la Directiva de les 65 hores. Els múltiples assistents, veterans i nous lluitadors, feien preveure que les mobilitzacions es preparen massives pels propers mesos. En aquesta primera reunió es va

El Parlament Europeu fa oïdes sordes a les reclamacions dels treballadors i treballadores

deixar constància de la manca d'informació que hi ha entre la ciutadania respecte a aquesta nova normativa comunitària, que ha legalitzat les jornades de 10 i 12 hores diàries durant sis dies a la setmana, i que ahora intenta deixar sen-

se efectes els convenis col·lectius i la representació dels treballadors.

Ahora, segons han declarat representants de la Xarxa contra els Tancaments i la Precarietat, una de les impulsores de la campanya, les directives, "si s'aproven és per aplicar-se",

fet que dona als empresaris noves possibilitats i eines per estendre les jornades laborals, "inicialment afectant només als sectors més desprotegits de la societat, per generalitzar-ho posteriorment a les noves generacions de treballadors".

La campanya s'inicia el 7 d'octubre

Les mobilitzacions contra les 65 hores s'iniciaran el proper dimarts 7 d'octubre, per coincidir amb la data triada pels sindicats institucionals CCOO i UGT per realitzar aturades de 15 minuts als centres de treball. La campanya ha criticat durament als sindicats institucionals per les seves posicions "tèbies i col·laboracionistes amb les patronals" i ha anunciat que ampliarà aquestes aturades a 24 hores, a més de portar les protestes no només als centres de treball, sinó també a centres d'ensenyament i als pobles i barris, on es convocaran assemblees i mobilitzacions.

Les adhesions a la campanya han aplegat, fins a data d'avui, quasi un centenar de comitès d'empresa, centrals sindicals (com Co.bas, COS, IAC, CGT o Intersindical-CSC), organitzacions polítiques de l'esquerra anticapitalista (com Endavant, Revolta Global o Corrent Roja), i casals, ateneus i múltiples entitats socials.

DEBAT SOBRE LES ALTERNATIVES AL SISTEMA CAPITALISTA

Resposta a la rèplica de Laura Blanco

Això és precisament el que ens preguntem nosaltres: quin decreixement?

IVAN GORDILLO I BERNÁRDEZ*

A la recent entrevista publicada a L'ACCENT per tractar el tema del decreixement vaig intentar, a partir de les preguntes proposades pel periòdic, centrar-me en una idea principal sobre aquesta teoria. Aquesta idea no és més que la impossibilitat d'aplicar un procés de decreixement (material o econòmic) sense sortir abans del capitalisme, donat que el mateix sistema capitalista exigeix ineludiblement el creixement i l'acumulació de capital. Cal apuntar que una entrevista és un espai bastant reduït per poder fer una crítica de fons sobre aquest tema; és per aquest motiu que vam decidir centrar-nos en aquest punt, que considerem vital i si més no el primer obstacle que la teoria hauria de salvar si vol convertir-se en una veritable alternativa a la societat actual. Creiem que això és de primera importància perquè a la literatura sobre decreixement no s'explicita la necessitat d'un sistema alternatiu al capitalisme i per tant es cometa un error d'importància en l'intent de la seva aplicació en l'actual estat de les coses. Aquest comentari vol servir al seu torn com a resposta a l'article *Quin decreixement? Debat sobre el model social i econòmic de la Laura Blanco i Grau* (veure L'ACCENT 136).

El moviment pel decreixement o la teoria del decreixement (com l'anomenen els autors que han tractat el

tema) no pot presentar-se, si vol ésser una proposta sòlida pels moviments socials, com un eslògan o "un mot provocador", i molt menys intentar fer passar per argument que "manifesta una crítica a l'ideal irracional del creixement pel creixement". La qüestió és prou més complexa que créixer per créixer. Creiem que és vital fer abans una anàlisi de com funciona el capitalisme i entendre-ho amb esperit crític. Per això cal estudiar el procés d'acumulació de capital en la seva fase d'acumulació per desposseïció, on s'ha arribat a mercantilitzar espais abans tancats al mercat com és el cas dels recursos naturals.

Per demostrar que la teoria del decreixement no s'emmarca en la tradició política i econòmica crítica que nosaltres proposem, a part de comprovar que els seus autors principals mai ho expressen clarament, cal observar les propostes que es plantegen: "decréixer en producció i consum allà on és necessari fer-ho ("el Nord")", reduir l'escala dels grans aparells (multinationals, tecnocràcia, burocràcies, etc), descentralitzar l'activitat econòmica a escala regional o local, desmaterialitzar la felicitat, tenir cura de les relacions humanes i amb la natura, afavorir l'autonomia local, etc."

Ens sembla encertat i oportú cons-

Els comptes de les grans financeres són borrosos

truir una crítica a la publicitat, al paper dels mitjans de comunicació de masses, al consumisme imperant, a l'individualisme metodològic, etc. tot apostant per relacions socials i econòmiques no de mercat, pel consum de productes locals, l'intercanvi de serveis i l'autogestió. Però si volem plantejar una alternativa social sòlida cal anar més enllà i plantejar

un programa d'acció més contundent on col·locar al centre allò que nosaltres destacàvem al començament, l'apropiació pública dels mitjans de producció ja que només quan aquests siguin públics es decidirà per part del conjunt de la societat què produir i com fer-ho. No seria això una alternativa de construcció col·lectiva de baix cap a dalt?

No es pot evitar l'etnocentrisme que es denuncia quan constantment es parla de nord i sud com a entitats indissociables, com si es fos capaç de trobar una descripció acurada de com és el nord i com és el sud en el seu conjunt. No seria més útil assenyalar els agents econòmics responsables de l'actual situació? No seria millor parlar de redistribució entre classes independentment de la seva ubicació geogràfica? Assenyalar els culpables i la redistribució de la renda són aspectes pendents per a la teoria del decreixement.

Per acabar voldria apuntar que adoptar idees de certs autors no vol dir que aquests autors hagin parlat abans de la nova idea que es crea. Tinc la sensació que molt sovint s'apela a l'autoritat de certs erudits que en algun cas, com el de Guy Debord, tot i no ser un gran coneixedor de la seva obra, crec no en va parlar mai d'aquests temes. Em sobta molt no trobar mai entre les bibliografies dels autors del decreixement referències a autors com Wolfgang Harich, que va parlar de creixement i ecologia des d'una perspectiva marxista i d'això, ja en fa més de 30 anys!

* **Membre del Seminari d'Economia Crítica TAIFA**

MÉS INFO:
[HTTP://WWW.SEMINARITAIFA.ORG](http://www.seminaritaifa.org)

Tres il·legalitzacions en tres dies mostren l'agreuement del conflicte basc

REDACCIÓ BARCELONA

Els darrers dies han mostrat que l'onada repressiva de l'Estat espanyol contra l'esquerra abertzale s'agreuja. En tres dies consecutius, tres il·legalitzacions més: ANB, PCTB i Gestores. No ha sorprès a ningú si es tenia en compte els precedents, especialment amb el procés 18/98 que manté a la presó desenes de persones vinculades a diaris i a entitats socials. Però són les conseqüències de la doctrina de Garzón segons la qual "tot és ETA". I que tant PSOE com PP apliquen sense fissures.

Acció Nacionalista Basca (ANB) i el Partit Comunista de les Terres Basques (PCTB) eren les dues darreres marques electorals amb què l'esquerra abertzale havia concorregut a les darreres eleccions autonòmiques i municipals. Gestores és l'organització que els darrers 30 anys ha treballat per aconseguir l'amnistia dels presos polítics bascos des de la perspectiva que cal trobar una solució política al conflicte que pateix Euskalherria.

Els condemnats per la causa ober-

ta contra aquest moviment pro amnistia van denunciar, en conèixer la sentència, que la decisió del jutge suposa un salt qualitatiu molt greu, ja que fins i tot va més enllà del "tot és ETA". I és que la condemna assegura que el moviment pro amnistia és ell mateix una "organització terrorista".

Aixecar un mur contra la repressió

Amb una multitudinària roda de premsa, l'esquerra independentista basca responia a l'onada d'il·legalitzacions amb una crida a la ciutadania per mobilitzar-se el cap de setmana: "Fem una crida a la societat basca a aixecar un mur enorme contra la repressió i perquè en els propers dies, a tots els pobles, s'organitzin reunions que permetin articular una resposta d'acord amb l'atac repressiu rebut".

Perseguits per antics companys de trinxera

En un article al diari basc *Gara*, el periodista Ramon Sola denunciava el mateix dia de la il·legalització d'ANB que els promotors d'a-

Roda de premsa multitudinària a mitjans de setembre contra les il·legalitzacions que pateix l'esquerra abertzale

questa acció repressiva (en referència al PSOE) "duen les mateixes sigles del partit amb el qual va compartir trinxera el 1936, Govern basc durant molts anys i fins a Consell de Ministres diversos mesos". Sola recordava que "ni més ni menys que 550 gudaris d'ANB van morir per la República i enfront del feixis-

me", i afegia: "Cap d'ells hauria sospitat llavors que el PSOE canviaria de bàndol i es recolzaria en la dreta postfranquista per intentar treure'l del mapa legal espanyol".

ETA respon

Després de l'onada repressiva, l'organització armada ETA responia

durant el cap de setmana amb tres atemptats contra qui considera responsables de la privació de llibertats: una comissaria de l'Ertzaintza a Ondarroa, una oficina bancària de Caja Vital a Vitòria i el tercer contra l'Acadèmia Militar de Santoña (Cantàbria), que va provocar la mort d'un militar.

Eleccions a l'imperi nord-americà: un joc on l'elit sempre guanya

MARC LAMARCA BARCELONA

Haver nascut en territori dels Estats Units d'Amèrica, ser major de 35 anys i haver viscut com a mínim 14 anys al país. Aquests són els requisits imprescindibles per a poder ser president de la gran superpotència militar del món actual, però n'hi ha dos més que si bé no estan normativitzats, són tant o més exclusius: pertànyer a un dels dos grans partits i ser ric (o extremadament ric). De fet, des de l'elecció de George Washington com a primer president de la federació el 1789, tots els presidents electes han estat membres del segment més pudent de la societat.

Aquesta elitització de la política prové del sistema polític dels Estats Units. Va néixer el 1787 a partir de la redacció de la vigent Constitució per part d'un reduït grup de membres de la minoria rica, blanca, anglosaxona i protestant que fins llavors havia estat la classe colonial privilegiada. Aquesta elit va crear un sistema pensat per a les seves necessitats com a classe dominant i, des de llavors, la democràcia nord-americana arrossega un llast antipopular que malgrat l'existència de sufragi universal, deixa en mans d'una minoria molt reduïda els grans afers d'Estat.

El sistema electoral nord-americà és extremadament complex. Un dels seus pilars és el del finança-

ment de les campanyes polítiques, autèntic filtre que permet sols a aquells que gaudeixen de recursos i de bones connexions amb el món financer poder optar a la presidència. Tot candidat compta en començar amb els seus recursos alhora d'enfrontar-se a un procés electoral, ja siguin unes eleccions primàries (els votants trien el candidat del partit a la presidència) o presidencials. Per tant, aquells que gaudeixen de majors recursos parteixen amb millors possibilitats per guanyar. Tanmateix, el finançament electoral té després dues maneres de recaptar fons; la primera és el finançament públic, que atorga al candidat 20 milions de dòlars però li impedeix recórrer a cap altre font de finançament. L'altre font de finançament és privat, i té lloc a partir dels diners que aporta el partit i de donacions privades. En principi és limiten a com a màxim 2.000 dòlars per ciutadà, però un buit legal permet usar diner privat per fer campanya de manera il·limitada sempre i quan no es demani el vot explícitament pel candidat. El sistema de finançament privat és molt més profitós pels candidats dels dos grans partits ja que els dona molts més recursos que el sistema públic i els permet tenir diners per optar a una projecció pública i mediàtica que de fet, fa dels Estats Units un país bipartidista (sols durant aquest passat mes d'agost, el candi-

Des de George Washington, tots els presidents han provingut del segment més ric de la societat

dat demòcrata, Barack Obama, va recaptar 66 milions de dòlars en donacions, tres vegades més que el que ofereix el sistema de finançament públic).

Les donacions privades als candidats, lluny de ser desinteressades, són un contracte no escrit entre el polític i el donant a fi de respectar el primer els interessos del segon. Ja que són les grans corporacions les principals donants de demòcrates i

republicans, són elles qui marquen les línies generals de les polítiques de Washington. Aquesta "corporativització" de la política és percebuda molt negativament pel ciutadà nord-americà de classe mitja, com mostren totes les enquestes des de fa tres dècades. Per això, campanya rere campanya, hi ha la irònica situació que els candidats presidencials ataquen les grans corporacions per atreure el vot popular alhora que són elles

qui els paguen les campanyes i els marquen l'agenda política. Una simple mostra del gran grau de cinisme del sistema.

Més enllà de la dependència del sector privat, el sistema electoral nord-americà conté elements que elititzen encara més el seu funcionament. Per començar, els electors s'han d'inscriure per poder votar i per poder fer-ho han de complir els diversos requisits que exigeix cada estat; així, per exemple, a Alabama tot votant ha de prometre fidelitat a la Constitució i no pertànyer a cap grup que pretengui derrocar el govern així com no patir trastorns mentals. Tanmateix és la prohibició de vot a tots aquells que han estat a presó, vigent a la majoria d'estats, un dels elements que accentua el classisme i racisme del sistema (actualment hi ha més de 7 milions de nord-americans encarcerats, més d'un terç negres). A tot això, cal sumar-hi el fet de que el president és escollit de forma indirecta. Els votants trien delegats (un nombre determinat per Estat, qui obté el major nombre de vots s'enduu tots els delegats de l'estat) i són ells qui trien el president de la federació, fet que resta molta força al vot popular. A més, en un país on l'estat cedeix gran part del seu paper al capital privat -des de la sanitat fins a les presons-, és qui gestiona els sistemes de vot, l'elaboració de les llistes de votants i fins i tot el recompte electoral.

És en aquest context, en un sistema nascut ja pres dels interessos d'uns pocs, que el pròxim 2 de novembre se celebraran unes eleccions presidencials on alguns, els més rics i poderosos, ja ho tenen gairebé tot guanyat.

Bolívia: assalt a la democràcia

CRISTIAN CEPEDA /
ELOI MAYORDOMO*

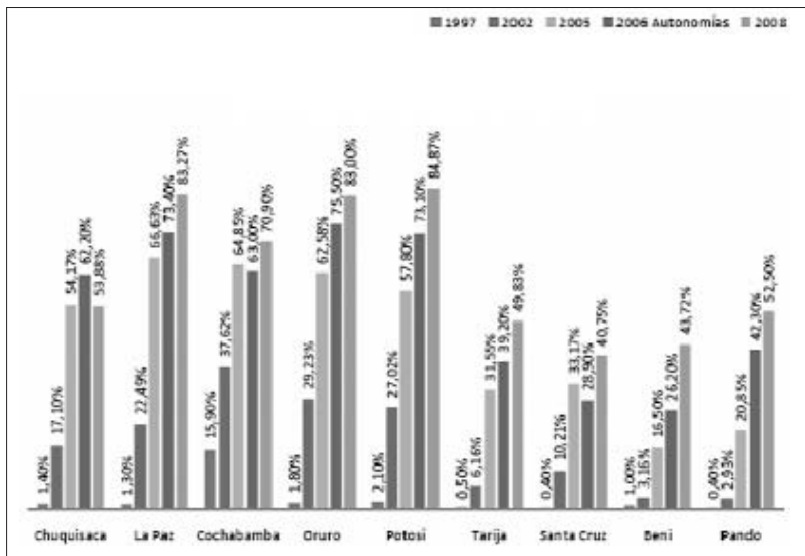
Mitjans de comunicació nacionals i internacionals bombardegen l'opinió pública amb imatges i comentaris dels fets que estan succeint a Bolívia en les darreres setmanes. Res expliquen sobre els seus protagonistes: qui són, d'on provenen i quins interessos defensen; ni sobre el context en què s'insereixen i les seves aliances. Tampoc parlen d'oligarques cada cop més disposats a defensar a ultrança els seus privilegis. La història editada projecta una correlació encadenada d'esdeveniments cada cop més cruentos i sagnants en els que s'insinua la responsabilitat del president del país, l'indígena Evo Morales, sobre el que es projecta l'ombra del veneçolà Hugo Chávez.

En assumir la presidència del país el 2006, el govern d'Evo Morales es va comprometre a superar la discriminació estructural sobre la que se sustentava l'estat postcolonial i es plantejà la necessitat d'una nova constitució que donés resposta a les demandes populars: reconeixement de les diferents cultures i ètnies que integren el territori bolivià per visibilitzar els silencis de la història, descentralització administrativa, per a què aquests pobles tinguessin autonomia en la gestió de les seves comunitats i nacionalització dels recursos naturals perquè l'estat acumulés capital per fer-ho possible. El projecte polític recollia demandes històriques dels moviments socials bolivians però era també una declaració de guerra contra la dreta oligàrquica i els seus privilegis.

Des d'aleshores, la dreta ha centrat els seus esforços en impossibilitar l'actuació de l'executiu i de l'Assemblea Constituent acusant els governs solidaris de Veneçuela (que participava en la formació de bolivians en l'extracció i el refinament del petroli i del gas nacionalitzat) i de Cuba (que desenvolupava programes d'alfabetització i projectes sanitaris) d'ingerències, a la vegada que prenien un discurs i una pràctica en favor de l'autonomisme i el secessionisme segons el cas i propugnava la nació *camba* com a subjecte històric confrontat al indianisme.

La nació *camba*

En el darrer decenni del segle passat, parlar-lesament al ressorgir el moviment indianista, es comença a configurar un moviment civico-polític, el Movimiento Nación Camba de Liberación, conegut popularment com "los cívicos". Establert a la Mitja Lluna, el territori més ric del país, i amb l'operari central a Santa Cruz (cinquè territori exportador mundial de soja i on vuit famílies contro-

Creixement percentual del MAS en els comicis electorals 1997-2008 // FONT: Corte Nacional Electoral

len el 14% del patrimoni del sistema bancari bolivià). En aquest darrer territori, on el moviment es troba més arrelat, *los cívicos* són dirigits per Branko Marinovic. Fill de iugoslavaus exiliats durant el comunisme, el líder cívic és gerent d'Industrias Oleaginosas (indústria que el 2003 va obtenir uns guanys per a la venda i exportació de l'oli de soja que ascendien a 100 milions de dòlars). A més, és president de la Federació de Empresarios Privados i vicepresident del Banco Económico. Actualment, té obertes causes judicials contra el cobrament irregular de 20 milions de bolivians, tràfic d'influències, suborns a funcionaris i apropiació il·legal de terres. Però això no és tot. En la seva versió juvenil, els cívics actuen pamilitarment, assetgen les comunitats camperoles de pobles originaris a forçar que abandonin les seves terres.

Per tal de "justificar" el seu projecte polític, els *cambas* han comptat amb l'ajuda de reconeguts teòrics espanyols -i també algun català- perquè, des de la seva posició acadèmica "neutra", expliquin les bondats del model autònomic espanyol. Amb la distribució territorial del poder propugnat per l'autonomisme s'institucionalitzaria el poder de terratinents i oligarques de la Mitja Lluna. I mentre, aquí, a casa nostra rebem el 2006 el prefecte cívic de Santa Cruz amb honors de cap d'Estat i l'ilegitim certament desconcert, en la premsa espanyola els seus suporters que aquesta li brindava al referèndum il·legal promogut pels cívics -en la qual solament un 36% de la població van votar "Sí"- contradient-se amb les posicions que

defensen quan la política sobre la qual escriuen es refereix al seu estat.

El MAS i la resposta del poble

Davant aquesta situació, el govern caracteritzat el moment polític com un "empat catastròfic": per una banda el govern d'Evo amb un recolzament popular que s'expressa amb una alça constant de vots; i de l'altra una dreta disposada a fer ús de la força (en els carrers i les casernes militars) com el seu recurs més poderós. Cap de les dues forces aconseguia imposar-se, i el president bolivià optà per un aprofundiment democràtic: cridà al referèndum revocatori el dia 10 d'agost: demanà al poble que ratifiqués el seu càrrec, el del vicepresident Álvaro García Linera i els dels nous prefectes bolivians. Lluny de la "col·lisió a Bolívia" que propugnava *El País* en el seu titular del dia 12 d'ar-

gost; del "Bolívia, un país dividit" de la BBC (11 d'agost) i dels comentaris d'*El Mundo* en què s'afirmava que hi havia un empat entre una Bolívia que aprovava la revolució indigenista i una altra que volia insertar-la en l'economia global i en el lliure mercat (11 d'agost); el poble bolivià ratificà amb un 67,4% el govern i el procés encapçalat pel MAS, partit que augmentava en gairebé tots els departaments de Bolívia, fins i tot en departaments com el de Santa Cruz en què el MAS arribava a assolir el 40% de les votacions. El retrocés de la dreta es materialitzà per la seva banda, amb la pèrdua dels prefectes de La Paz i Cochabamba.

Genocidi a Pando

Davant la demostració política de força que significà l'aclaparadora victòria electoral, la dreta necessitava

imperiosament un cop d'efecte. Després de viatges secrets dels prefectes opositors als EUA els comitès cívics de la Mitja Lluna cridaren a la insurrecció ocupant per la força, amb armes automàtiques, aeroports, indústries d'exploració petrolífera i de gas i atacant les comunitats indígenes. L'estratègia de la violència era clara: "fracturar" l'Exèrcit bolivià i deixar en una situació "feble" el Govern bolivià. En mig dels incidents entre els cívics i els camperols que arriben d'arreu per defensar amb els seus cosos els seus germans i el procés de transformació del país, Evo Morales expulsava l'ambaixador Goldberg -cap de la missió de Kosovo fins a la seva independència- a qui acusa d'orquestrar el moviment colpista. Paral·lelament, Chávez destapa una conxorxa per assassinar-lo que implica a més de 50 militars de l'Exèrcit veneçolà i que també implica a l'ambaixador dels Estats Units al qual també l'expulsa del país i declara que en el cas que hi hagi un cop d'estat a Bolívia hi enviarà tancs veneçolans. A Pando, els cívics rebent l'ajut de sicaris brasilers i les accions dels paramilitars augmenten fins al punt que el president es veu obligat a declarar l'estat d'excepció i envia l'exèrcit. El resultat final: 17 persones mortes, en el municipi de Porvenir, centenars de ferits i més de 100 desapareguts. Amb aquests fets es constata com, lluny d'existir un conflicte de caire cultural, la confrontació que existeix a Bolívia és una lluita entre una majoria fins ara desposseïda i una minoria terratinent que no es resigna a perdre el seu poder i que està disposada a fer-lo valer també a través de les armes. El culpable, en aquest cas, l'alcalde de la capital Leopoldo Fernández, conegut des dels tràgics successos com el "genocida del Porvenir".

*Latinoamerica siglo XX

La Unión de Naciones Suramericanas i l'hora del Brasil

Davant l'escalada de declaracions i contradiccions, en què d'una banda l'exembaiador dels Estats Units a Bolívia declarava que la seva expulsió tindria greus conseqüències, i les declaracions del president veneçolà en què criticava el comandant en Cap de les Forces Armades, Luís Trigo, d'actuar contra Morales i el castrense li replicava que no acceptaria cap ingerència en la sobirania de Bolívia, l'Organització d'Estats Americans (OEA) -institució amb gran influència nord-americana-

convoca el diàleg a tots els presidents americans per "trobar una sortida a la crisi". Per contra, els mandataris de l'Argentina, Bolívia, el Brasil, Xile, Colòmbia, l'Equador, la Guyana, el Perú, el Paraguai, Surinam, l'Uruguai i Veneçuela convidant una cimera de la Unión de Naciones Suramericanas (UNASUR) a Santiago de Xile, per analitzar la situació en què es troba Bolívia. Aquest acte té una gran significació ja que d'una banda els presidents sud-americans busquen la sortida a

un context polític sense la participació i la tutela dels EUA, de l'altra, es fa una declaració conjunta en favor del govern democràticament elegit pel poble i es constitueix una comissió multilateral per investigar els fets de Pando. D'aquesta manera, els governs dels països que l'integren reforcen la seva voluntat de començar a construir una nova manera d'arbitratge i recolzament mutu davant de l'hegemonia que tenien els EUA fins al moment. Especialment en surt reforçada Bolívia, però també el Brasil on molts analistes li atorguen el paper de "mediador" entre els governs de la regió de caire popular i els més conservadors.

LOCALS I COL·LECTIUS COL·LABORADORS

Assemblea de Joves Independentistes del Clot Barcelona // Associació de Veïns de Vinaròs Migjorn Carrer Sant Nicolau, s/n, Vinaròs Carrer Major, 17-19, Alcover // Ateneu Popular l'Arboç Sorral 8, Arbúcies // Ateneu Popular Arrels Doctor Otero 11, Beniarriés // Ateneu Popular de l'Esbamp Pg. Conradi 3, Barcelona // Ateneu Popular X Ferran 14, Vilafranca del Penedès // Ateneu Popular Octubre Badajoz 23, Barcelona // Ateneu Popular La Falc Antic escorador s/n, Artés // Ateneu la Torna Sant Pere Màrtir 37 bx, Vila de Gràcia // Ateneu Popular de Sitges Pl. Castellars 3 // La Barraqueta Tordera 34, Barcelona // Bat Bat Kultur Sant Elies 29, Reus // Ca Revolta C. Santa Teresa, València // Casal Independentista de Sabadell "Can Capablanca" C. Llonch 13 // Casal Independentista de Sants Jaume Compte Premià, 31, Sants // Casal Independentista i Popular Quico Sabatè C. St. Roc, 8, Sant Celoni // Casal Popular l'Esquerda Francesc Tarafa 48, Granollers // Casal Popular de Gràcia Ros de Ollano 39, Barcelona // Casal Popular La Traca C. Travessia, 15 Tona // Casal Popular la Sageta de Foc C. Trinquet Vell 15, baixos, Tarragona // Casal Independentista el Gurrí Taradell // CUP Molins de Rei // CUP Sant Celoni // CUP Vilanova i la Geltrú // L'Estapera C. de baix, 14, baixos, Terrassa // SEPC UV Baró St. Petrillo, 9 València // SEPC UDF Despatx 20.1E12, edifici Jaume I, Barcelona // La Falcata Panera 2, Lleida // GER Pi 25, Ribes // Ges Insurrecte Colomer, 11, 1r B. Torelló // Casal Okupat el Prat (KOP) Alta Tensió C. Dr. Soler i Torrens 36, El Prat de Llobregat // Lliga de Capelleses Pilar 3, Capellades // L'Ocell Negre - Casal d'Agitació Cultural C. Sant Carles 8, baixos, Lleida // Partisano Pça. de l'Oli, 7 baixos, Girona // La Ploxa C. Almeda s/n, Bordils // Raco de la Corbella Ripalda 20, baixos, València // Centre Social-Bar Terra Baró de Sant Petrillo 9, València // Taberna l'Esparracat C. Feliu Munné 18, Esparraguera

escriu als i les preses polítiques catalanes

* Marina Bemedó 353 522. Maison d'Arrêt de Fleury Merogis (femmes). 9, Avenue des Peupliers. 91700 SAINTE GENEVIEVE DES BOIS Cedex. PARIS

* Dolores López Rasillas. CP Bilevia. Apartat 206. 05194 Eriava. Avila

* Diego Sánchez Buitas. Carretera de Martorell a Capellades, km 23 08636 Sant Esteve Sesrovires

* Joaquín Garcés Villacampa. CP Castellón, Ctra. d'Alicora, km-10, 12066 Castelló de la Plana

* Laura Riera Valenciano. Centre Penitenciari de Dones Wad Ras, Carrer Doctor Trueta 76-98. 08006 Barcelona

* Rafael Tomás i Gaspar. Carretera de Martorell a Capellades, km 23 08636 Sant Esteve Sesrovires

* Zigor Larredonda Muñoz. Prisión Provincial de Albacete. Ctra de Ayora Km 72. Aptado Correo 70. 02071 Albacete.

Anàlisi política cultural

Complexos lingüístics i prejudicis musicals de l'Ajuntament de Gandia

Pau Alabajos i Ferrer TORRENT*

"Ja ens agradaria a nosaltres que els grups de música (en valencià) que vingueren, tingueren la mateixa qualitat, fama o interès per al poble que els que canten en anglès o castellà. No és així, per tant, la Fira de Gandia no és un moment d'aplicar ideologies, és un moment de donar satisfacció a tot el món. Per tant, el criteri de qualitat i de varietat és el que apliquem a la Fira..."

Amb aquestes declaracions responia fa uns dies el director de l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament de Gandia, Toni Durà, als retrats de l'agrupació municipal de Bloc-Verds respecte a la nul·la presència d'espectacles teatrals i musicals en llengua pròpia en el programa de festes de la capital saforenca. Si analitzem aquestes paraules amb deteniment, hauríem d'arribar a una sèrie de conclusions íntimament relacionades amb els handicaps a què s'enfronten diàriament els nostres músics i cantants.

Prejudicis

Existeix encara, avui dia, una grossa muralla de prejudicis que no ajuda en absolut la consolidació efectiva de la indústria musical en valencià: els responsables i els tècnics de cultura, joventut i festes d'una part important dels consistoris municipals del País es deixen portar pels canons i les modes que marquen les radiofòrmules i concursos televisius. Com que els músics i cantants en valencià no tenen accés a cap mitjà de comunicació d'incidència massiva, simplement no existeixen per als programadors culturals, que estan més preocupats per posar-se medalles i contractar les estre-

"Com que els músics i cantants en valencià no tenen accés a cap mitjà de comunicació d'incidència massiva, simplement no existeixen per als programadors culturals"

lles mediàtiques del moment i, així, garantir al seu partit una favorable rendibilitat electoral de cara als següents comicis. Quina mena de valors s'estan impulsant des de les regidories i conselleries del nostre territori? Des de quan aquelles propostes que ixen per televisió són més "interessants per al poble" que aquelles altres que resten en la clandestinitat, independentment de la llengua que s'utilitza per vehicular les cançons? Quin sentit té calcular la qualitat artística d'un intèrpret reparant exclusivament en la seua quota de pantalla?

Ideologia

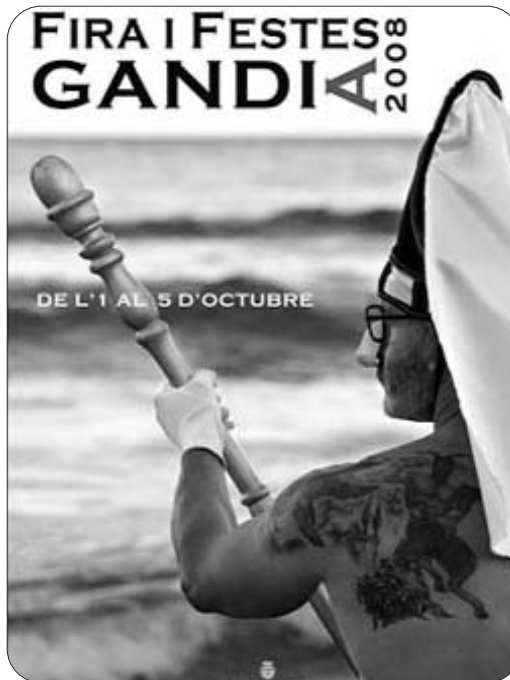
Fins i tot alguns sectors que s'auto-proclamen "progressistes" entenen, a aquestes alçades de la història, que program cultura en valencià equival a "aplicar una ideologia". O dit amb altres paraules: consideren que apostar per la música en la nostra llengua és igual a "fer política". Aleshores, de què serveixen totes les lleis aprovades per les Corts valencianes que tenen a veure amb la preservació de la cultura autòctona i el foment de la llengua pròpia? De què val la Llei d'ús i ensenyament del valencià si ni tan sols no l'apliquen les mateixes institucions públiques? I què podem dir de la Llei de creació de la Ràdio Televisió Valenciana? Són paper mullat tots els principis de normalització lingüística i difusió cultural que motivaren el naixement d'aquest ens? Per què els contribuents paguem de la nostra butxaca una televisió autonòmica que no es diferencia pràcticament de la resta de cadenes d'àmbit estatal?

Desconeixement

Acusar el sector dels músics i cantants en valencià d'una mancança de diversitat estilística demostra una greu desconeixença pel que respecta a l'eclèctic panorama actual. El ventall cada vegada és més ample: tenim des del hip hop més avantguardista i electrònic fins al folk més orgànic i tradicional, passant pel soul, el jazz, la cançó d'autor i els innumerables matisos en el gènere pop rock. Es tracta d'un símptoma irrefutable de vitalitat: més enllà de la fórmula "guitarres elèctriques més dolçaina" que indubtablement ha fet fortuna i que podríem dir que s'ha convertit en un segell de denominació d'origen, existeixen propostes punteres que s'allunyen d'aquest tipus de mestissatge amb un èxit contrastat pel que fa a afluència d'espectadors i crítica especialitzada. Els casos de Miquel Gil, l'Ham de Foc o Pep Gimeno Botifarra, per posar tres exemples il·lustratius, certifiquen el moment d'esplendor que viu la música folk a casa nostra.

Contradicció

Per últim, ens queda analitzar la voluntat de "satisfer a tot el món" que manifesta el responsable cultural de l'Ajuntament de Gan-

dia, que em sembla una absoluta contradicció des de la base. Resulta evident que un percentatge dels habitants d'aquest municipi, inclosos en l'expressió "tot el món", no estan contents amb la programació cultural del seu Ajuntament, perquè en cas contrari no s'haurien produït les corresponents crítiques de l'oposició. Està clar que alguns gan-

"Acusar el sector dels músics i cantants en valencià d'una mancança de diversitat estilística demostra una greu desconeixença pel que respecta a l'eclèctic panorama actual"

dians i gandianes, amb noms i cognoms, volen assistir a concerts i obres de teatre en la seua llengua i no tenen l'oportunitat de fer-ho. Si amb "tot el món" el senyor Durà volia referir-se a la "majoria silenciosa", això ja és tota una altra qüestió...

* Cantautor i secretari del Col·lectiu Ovidi Montllor (COM). Associació de Músics i Cantants del País Valencià.

La difusió gratuïta de música pren importància a la xarxa

Felip Pineda BENISSA

Cada vegada són més els grups que aposten per una nova manera de difondre la seua música i pegen els seus discos a internet per descarregar de manera gratuïta. La indústria musical tradicional, que beneficia sobretot a les grans discogràfiques, és vista cada volta per més artistes com una via obsoleta. La nova filosofia emergent concep els discos com una eina de promoció dels directes, que és on la banda ha de mostrar realment el seu potencial. A més, dóna una major importància al valor artístic de l'obra, més enllà de les seues característiques com a producte en el mercat. Les noves tecnologies han ocasionat que, com ja va passar amb els formats anteriors, el CD físic s'haja vist superat pels formats íntegrament digitals.

"La nova filosofia emergent concep els discos com una eina de promoció dels directes, que és on la banda ha de mostrar realment el seu potencial"

L'exemple més sonat d'aquesta pràctica és potser el de Radiohead, una de les bandes més influents de la passada dècada, que van posar els seu últim treball d'estudi, *In Rainbows*, a disposició de tothom en la seua pàgina web. En el panorama de la música del país aquesta tendència pren una notable importància. El fet que la música en català no estiga del tot normalitzada, també té conseqüències en aquest sentit: davant la indiferència de les institucions i les grans cases de discos, cada volta són més les formacions que opten per eliminar qualsevol intermediari entre ells mateixos i el públic i aprofiten les oportunitats que ofereix la xarxa. A açò se li ha de sumar el component ideològic que implica considerar la música i la cultura en general com un bé pel qual no s'ha de pagar i ha de ser accessible per a tothom. Aquest nova concepció de la indústria beneficia els xicotets grups que emergeixen, els quals gràcies a internet aconsegueixen arribar així a una major quantitat de públic. Alguns exemples són Orxata Sound System (que porten aquesta filosofia per bandera) o, més recentment, Rapsodes, el primer disc dels quals es pot trobar al seu lloc web des de fa uns dies.

Tro de bac Serveis fecals

Lluís Guillot VALÈNCIA*

Aquesta darrera setmana un diari valencià parlava de la dolenta situació del tractament d'aigües residuals que tenim. Denunciava que les nostres estacions de depuració eren molt deficitàries i més pròpies d'aquella imatge que totes les setmanes veiem a l'*Alqueria Blanca*, que de la campanya València: tenim la fórmula. Un gran nombre de municipis vessaven les aigües fecals i industrials a rius i paratges protegits sense cap control. A canvi s'emportaven una multa que no passava de les quatre xifres en cap cas.

Però el més simpàtic és que la Generalitat valenciana compta amb un parell de plans directius per tractar de solucionar aquesta situació. Estava escrit que a finals de 2008 no quedaria cap municipi on el seu pis anara directe a un lloc de cert interès. Europa ens concedia a canvi uns quants milions d'euros per pagar les nostres obres i perquè aquestes depuradores generaren un gran cabdal d'aigua reutilitzable per fer-ne un ús agrari o industrial. Els nostres socis comunitaris parlaven de recuperar anualment la mateixa quantitat d'aigua que suposava aquell hipotètic transvasament de l'Ebre. Però els valencians som així, paradoxalment amants de les manifestacions amb paella de bades i del patètic "Agua para todos".

Tornant al tema, ara mateix estem a les darreries del 2008 i, com us podeu imaginar, la situació continua quasi igual. Això sí, les butxaques dels polítics valencians, abans farcides amb calés europeus, ara estan buides. Els diners, ni es troben, ni es trobaran. Si pareu molt bé l'orella veureu com, en lloc d'una planta de depuració escolteu un bòld de Fórmula 1 o a Madonna interpretant alguna cançó del repertori. Supose que és qüestió de prioritats i, ho reconec, no hi ha grans fans del tractament d'aigües residuals, però sí de grans estrelles del pop i dels esports de masses.

Així ens passa, que els nostres serveis públics ni van, ni vénen. No podem dir que no tenim, perquè mentiríem, però estan reduïts a la mínima essència. Segurament seré un desviat de la lògica, però açò ni té trellat, ni gràcia. Serà que en el fons els valencians ni tenim trellat, ni gràcia.

* *Estudiant de periodisme a la Universitat de València (UV).*

Parkour Objectiu: l'autosuperació

Hèctor Serra ALDAIA

És possible que, caminant per la vostra ciutat o la vostra barriada, una munió de joves vos sorprenga al vostre voltant amb una successió de volants i tombarelles que tenen per objectiu superar les tanques i els obstacles del medi urbà. No vos esglaieu: aquesta gent és *traceur* ("traça-línies" en francès) i practiquen *parkour* ("recorregut" o art del desplaçament). Aquesta disciplina s'ha estès força els darrers temps arreu del món. Diuen els que la practiquen que cal preparació física, una ment lliure i moltes ganes de superar-se.

Els orígens

Existeixen diferents corrents d'opinió respecte al naixement del parkour. Un d'ells assigna l'origen al bomber i militar francès David Belle, qui hauria adaptat a la urbs una disciplina emprada a l'exèrcit en la qual es busca vèncer els entrebancs naturals fent ús únicament del cos. La idea de l'autosuperació va més enllà de l'àmbit de la gimnàstica urbana. Molts aficionats admeten que, per ser un bon *traceur*, s'han d'afrontar tots els problemes i les complicacions que van sorgint a la vida a partir d'una mentalitat que persegueix sempre la superació. Aquest, almenys, és l'esperit que emana d'aquesta disciplina.

Altres veus diuen que el *parkour* hauria nascut als *banlieu* (suburbis francesos) de la mà dels joves immigrants. Just als mateixos barris que l'any 2005 escenificaren les cremes massives de cotxes com a resposta a la marginalitat a què viuen abocats els seus habitants. D'ací es desprèn el *leitmotiv* del *parkour*: traçar alternatives constructives, a través de la disciplina i la voluntat, amb l'objectiu de superar la frustració i el desengany del dia a dia.

Criminalització

Aquest moviment advoca per un trencament en la monotonia de la infraestructura urbana i defensa l'espai com un tot no estructurat on poder moure's lliurement. Es tracta d'un reclam per recuperar la interacció amb l'ambient i poder moure's en ell. Això ha portat a molts sectors de la nostra societat a mirar-se amb recel aquesta pràctica. Sovint s'abocuen crítiques sobre un suposat caràcter vandàlic del *parkour* o sobre la destrossa que produeix en el mobiliari urbà. Però els *traceurs*

neguen tot això. Diuen que en aquesta filosofia es troba el requeriment de no fer malbé l'entorn i que, si per alguna cosa destaca el *parkour*, aquesta és pel compromís solidari i la conscienciació pel medi ambient.

Entre les colles de practicants, comencen

a estendre's rumors sobre una possible prohibició de la pràctica del *parkour* en alguns països. Siga quin siga el futur que li deparen a aquesta tècnica, el que no es pot negar és que cada cop més gent es llança ciutat enllà a trencar barreres i dibuixar nous camins.

Parkour al cinema

La pel·lícula que mostra l'espectacularitat del *parkour* a través de set joves que es fan anomenar els 'Yamakasi'. Salten entre murs i terrats, tenen com a missió aconseguir els diners per l'operació d'un dels seus companys. Estaran disposats a infringir la llei i arriscar les seues vides. Recomanada per als amants del cinema d'aventures.

Fitxa tècnica

Títol: *Yamakasi*
Director: Ariel Zeitoun
País: Estat francès
Any: 2001

Miquel Kulyk, traceur de Cullera

"Nosaltres vam conèixer el *parkour* gràcies a internet, on vam veure vídeos i ens va interessar el tema. Vàrem començar a practicar-lo al nostre institut i entrenem quasi tots els dies des de fa 6 mesos".

"Ens empeny superar límits establerts, sentir com puja l'adrenalina i intentar superar-te dia a dia. En ser un *traceur* et sents fort i àgil, i nosaltres a l'hora de practicar-lo sabem que estem fent quelcom que ens agrada i, a més, fem esport!".

"Aquesta pràctica es podria anomenar esport de risc, però mai es pot dir que les acrobàcies formen part del *parkour*. Les acrobàcies són *tricks*, que és un altre tipus d'esport".

"Està pujant la quantitat de gent que vol practicar-lo. El *parkour* està convertint-se en una moda d'esport urbà".

Guillermo Marsilla, traceur de Benimaclet

"El vaig conèixer a través de la pel·lícula *Yamakasi*, em va agradar i vaig cercar informació a internet per veure de què tractava exactament. Vaig decidir provar-lo i em va encantar. Practicar *parkour* farà un any".

"Superar-se a si mateix, assolir objectius cada volta més difícils i millorar la tècnica. Jo quan practique *parkour* em sent lliure de tot... menys quan apleguen les forces d'ocupació".

"Per a mi és una disciplina i un art al mateix temps. Disciplina perquè practiques per ser cada volta millor i assolir molta tècnica, però també és un art perquè s'ha d'aconseguir una fluïdesa i elegància perquè el moviment resulte atractiu a la vista".

"Als Països Catalans podem trobar molta gent que practica el *parkour* en ciutats com València, Barcelona o Palma".

La ressenya de la quinzena: Tots els camins porten a romanía

La primera incursió de Ramon Usall en el gènere de la novel·la negra

Elisabet Bermejo BARCELONA*

En Rafel Rovira és un detectiu lleidatà que mentre es fa càrrec d'investigar marits infidels o petites estafes, espera la ocasió de resoldre un cas important, com els dels protagonistes de les novel·les negres que llegeix. Un boirós mes de novembre se li presenta al despatx de Cavallers una noia romanésa que li demana ajuda per aclarir la causa de la mort d'un compatriota seu.

La primera ullada a l'escena del crim ja li permet ensumar-se que no es tracta d'un cas típic sinó l'oportunitat que esperava. La història del Florian Grigore, el jubilat assassinat de clares conviccions marxistes-leninistes, l'introduirà en la història de Romania del període Ceausescu.

Per resoldre el cas en Rafel comptarà amb l'ajuda del sergent Palau, un antic amic de l'institut amb qui compartí militància a l'MDT, i amb el suport còmplice de la Txell Solans, una periodista local que malda per mantenir l'ètica en la seva professió. Les investigacions el duran a Bucarest on podrà copsar la transformació de la ciu-

tat, l'actualitat política del país amb el reviscolament de l'extrema dreta i el mal record que encara tenen els seus habitants de la Securitate, l'antiga policia política.

L'atenta mirada del detectiu serveix per fer una crònica social i política de la nostra època. Les dues ciutats, Lleida i Bucarest, estan connectades per l'ull crític del protagonista, d'elles ens mostra les misèries i les contradiccions.

L'autor, doncs ha sabut trobar una trama engrescadora que enganxa al lector alhora que el va ruixant de dades històriques i d'informacions precises sense cansar-lo ni adocrinar-lo.

Val a dir, que a la nostra literatura destaquen grans precedents d'aquest gènere, autors com Manuel de Pedrolo, Joan Fuster, Ferran Torrent o Andreu Martín l'han creuat. A la difusió d'aquest gènere hi contribuï notablement la col·lecció la Cua de Palla, de la qual en Rafel Rovira n'és un fervent seguidor. És un tipus de

Escaler de novel·la curta, concedit durant la 30a Nit Literària Andorrana 2007.

lectura molt popular i destacats autors internacionalment reconeguts han creat personatges mítics de la novel·la negra amb autèntiques sagues.

Es per això que esperem, emocionats, les properes aventures del detectiu de les terres de ponent. *Tots els camins porten a Romania*, ha estat guardonada amb el premi Manuel Cerqueda i

Escaler de novel·la curta, concedit durant la 30a Nit Literària Andorrana 2007.

*Llibreria La Sirga
www.lasirga.cat

Fitxa tècnica

Títol: *Tots els camins porten a Romania*.

Un cas del detectiu Rafel Rovira

Autor: Ramon Usall i Santa

Editorial: Pagès editors

Any: 2008

"Tots els camins porten a Romania, ha estat guardonada amb el premi Manuel Cerqueda i Escaler de novel·la curta"

Agenda

>> Aquesta quinzena destaquem els actes del Correllengua, que sense tindre la vigor d'altres anys, manté la flama viva. A Olesa de Montserrat serà el 26 de setembre. Començarà a les 19h amb un pregó i clourà amb un concert a càrrec de Cesk Freixas, At Versaris, Es Rebooster i Revolta 21. A Cullera, a la Ribera Baixa, el Correllengua serà el 4 d'octubre. A les 19:30h eixirà el cercavila des del Casal Jaume I; després hi haurà sopar i per acabar concert amb Tira-li Folk, Skapa't i La Taronja Mecànica. Ho organitza l'Assemblea de Joves.

>> La campanya solidària amb en Jona està efervescent. El 27 de Setembre, hi haurà un cercavila sota el lema "Prou especulació, Jona absolució!". Començarà a la plaça del Fort Pienc a les 12h (al costat de l'Estació del Nord).

>> El dissabte 27 Setembre, a les 17h, l'Associació Cultural Cercle Obert i Som lo que sembla organitzen una festa dins la campanya de recollida de signatures contra els transgènics. Serà al Molí de l'Esquerra de Balaguer.

>> El dia 29 de setembre, hi haurà un acte sobre la situació que es viu a la regió colombiana de Magdalena Medio a Vilafranca. Serà a les 20h a l'Escorxador, en ell intervindran representants de les entitats colombianes. L'organitza l'Associació Cultural la Fornal.

>> No oblidem que el dia 7 d'octubre hi ha les mobilitzacions internacionals contra la directiva de les 65h; i que el 9 és la diada nacional del País Valencià.

Del 23 de setembre al 3 d'octubre

envieu-nos les vostres convocatòries a
AGENDA@LACCENT.CAT

Manel, de viatge al país de la renovació

Jordi Garrigós BARCELONA

Sensacions, un dels principals motius que ens porta a escoltar cançons. I d'això, de transmetre sensacions, ells en saben una estona. Vinguts des de Barcelona, els Manel són l'aparició més important -i original- d'aquest any dins l'escena de la música en català juntament amb els vilanovins La Brigada. La seva és una aposta folk que navega entre els paràmetres estètics de l'indie-pop que ja fa un temps està portant a Zach Condon (conegut popularment com Beirut) o a Jens Lekman als altars de la renovació moderna. Amants de la cançó d'autor nord-americana com la de Leonard Cohen, als Manel els vàrem descobrir durant la passada edició del Sona 9, el concurs de maquetes de noves bandes dels Països Catalans que organitzen, entre d'altres, ICatFM i Enderrock. En una final ben polèmica, la primera posició els va ser inexplicablement arrabassada per The Gruixuts, banda de la Bisbal amb aires de versió catalana dels The Hives.

Però Manel, que malgrat el nom de la banda es diuen Guillem, Martí, Arnau i

Roger, han seguit endavant amb la seva proposta que enamora per igual al públic del Tradicionari que al del Primavera Sound. Precisament en aquest darrer festival van fer una petita aparició als *showcase* que organitzen cada any al metro de Barcelona.

Però si hi ha quelcom que ha marcat la curta carrera del grup ha estat el boca-orella, més ben dit, el copia i comparteix en el que s'ha convertit la xarxa internauta. La seva primera maqueta ha corregut com la pólvora per ordinadors d'arreu del país amb cançons que ja haurien de formar part de qualsevol discografia nostrada amb un mínim de sentit comú. "Pla quinquenal", "Un camell d'orient", "Nit freda per ser abril" o "En la que en Bernat se't troba" són cançons excel·lents amb lletres poc convencionals que escoltades en segona tongada et transporten cap un univers d'allò més quotidià.

Banjo, ukelele o clarinet aporten els elements diferenciadors de la seva posada en escena de formació de pop convencional. Amb l'originalitat com a paràmetre de base, Manel és un dels projectes més il·lusonants i de futur més promete-

dor dins una escena musical, la catalana, sovint estancada en coordenades habituals que, per sort, algunes bandes han començat a trencar. Resta escoltar el seu primer disc, que apareixerà previsiblement el proper mes de novembre sota

l'aixopluc de Discmedi. A hores d'ara ja es poden sentir algunes de les noves cançons si t'apropes als seus directes i, pel que sembla, seguiran amb la tendència que s'han marcat fins ara: apropiant un cúmul de sensacions. Gràcies.

"La Fórmula 1 és una excusa per al màrqueting i el lluïment dels polítics"

ENRIC LLOPIS VALÈNCIA

Podries caracteritzar el Barri de Natzaret en el context de la ciutat de València?

A Natzaret viuen 6.700 habitants. Es tracta d'un barri obrer, de la façana marítima de València, amb un 19% de població immigrant i una taxa d'atur que supera el 20%. És també la barriada més castigada a nivell ambiental. Tant és així que ha perdut la platja i l'horta de la Punta per l'ampliació del port. Malgrat això, 30 anys de lluites veïnals han aconseguit un mínim d'equipaments per al barri.

Davant d'aquesta realitat, les autoritats locals insisteixen en la política de "grans esdeveniments". Com la valora?

Ocorre en totes les grans ciutats. És la gran excusa per al màrqueting i el lluïment dels polítics. Es considera que els "grans esdeveniments" ens augmenten l'autoestima tot i que les coses no funcionen en la vida quotidiana. En el cas de València les grans empreses han descobert el mar com a negoci: la Copa Amèrica, la Fórmula 1, el PAI del Grao, el prolongament de Blasco Ibáñez. Són projectes que formen part d'un model eminentment especulatiu.

Quin és l'impacte d'aquests "grans esdeveniments" i, en concret, la Fórmula 1, en barris com Natzaret?

Moltes molèsties i molt soroll. Rodajat d'infraestructures ferroviàries i portuàries, Natzaret ja es trobava aïllat de València, i el circuit ha aprofundit aquest problema. Des de juny -les carreres es van celebrar el mes d'agost- ha estat cada vegada més difícil accedir a la nostra barriada. A més hi ha detalls com que la part sud del circuit, amb una graderia per a 3.000 persones, s'ha construït al lliit del Túria, en zona catalogada com a inundable.

Quines serien les prioritats per al barri, segons els veïns?

En l'última campanya electoral el Partit Popular (PP) va prometre un col·legi públic a Natzaret, que encara està per fer. També cal una residència per a majors, escoles infantils de zero a tres anys (només n'hi ha una i és privada), i el soterrament de les vies fèrries. Manca, així mateix, un col·lector d'aigües pluvials. L'aigua estancada per les pluges produeix pestílies i mortalitat de peixos. En el context dels poblat marítims, en el barri del Grao manquen d'un centre de salut i el previst a l'avinguda França no s'ha construït.

Pancarta en contra del circuit urbà

Entrevista a Juli Moltó, portaveu de l'Associació de Veïns de Natzaret

Com a portaveu de l'Associació de Veïns de Natzaret i resident en el barri, Juli Moltó coneix sobre el terreny la problemàtica de Natzaret. L'associació naix el febrer de 1976, quan en la porta del cinema Los Angeles mor una veïna esclafada per un tronc. És el punt de partida per a 30 anys de reivindicacions i lluita veïnal en una barriada popular que, com afirma Moltó, compta amb un "potent teixit associatiu". Juli Moltó és, així mateix, membre de Fórmula Verda, col·lectiu que denuncia la construcció del circuit urbà de Fórmula 1 a València i es mostra "a favor d'una ciutat sostenible i una nova cultura urbana". El dia inaugural del Gran Premi van ser junt amb les associacions veïnals dels poblat marítims, les úniques veus que, trencaven el consens, van protestar davant l'últim "gran esdeveniment" de la ciutat.

ENTREVISTA

Malgrat això, la Generalitat s'ha compromès a un "cost zero" per a les obres del circuit.

Es parla ja d'un cost de 80 milions d'euros, fet que demostra la mentida del "cost zero". La Generalitat ha avançat una quantitat que afirma recuperará amb el Programa d'actuació integrada (PAI) del Grao (quatre gratacels amb 40 altures i un delta navegable) i amb el lloguer de la dàrsena. Però és que amb la Copa del Amèrica ja es van invertir 500 milions d'euros amb crèdits estatals, que no es poden tornar i, per tant, cal renegociar el deute. 580 milions d'euros no són ni de bon tros un "cost zero". Així mateix, aquest govern està greument endeutat amb més de 11.550 milions d'euros, quan només s'han gastat 69,3 milions en hospitals i centres de salut.

Fórmula Verda denuncia a més que el "València Street Circuit" no compta amb Declaració d'impacte ambiental.

Són moltes les irregularitats. El nivell de soroll està per sobre del llindar admès; no hi ha estudi d'impacte ambiental; està edificat sobre una zona inundable... Tot açò quan parlem de bòlids que funcionen a 300 kilòmetres per hora, cosa que en una

activitat industrial a l'interior de la ciutat s'hauria de considerar "activitat perillosa". Però no sols això. El País Valencià és un dels territoris d'Europa que més s'allunya del compliment del Protocolo de Kyoto, i València és una de les ciutats amb major nivell de contaminació acústica i atmosfèrica d'Europa procedent del trànsit privat.

Amb aquestes il·legalitats, com s'engega el projecte?

El projecte s'aprova mitjançant un Decret d'excepcionalitat per un suposat "interès general", amb data de 8 de febrer de 2008. Això els ha permet botar-se fins a vuit lleis diferents. Les obres del circuit no figuren com a tals, sinó com a "actuacions de prolongament de l'avinguda de França i l'Arbereda, i la seua connexió amb el port.

I això, tot i que la província de València ja compta amb un circuit a Xest.

De fet, el circuit de Xest per a carreres de cotxes i motos es troba a menys de 30 kilòmetres i acumula unes pèrdues de 60 milions d'euros des de la seva inauguració una dècada ençà. No s'entén tota esta disbaixa en una cosa que perjudi-

carà tant a la ciutat i molestarà tant als ciutadans.

Qui s'ha emportat els diners del "València Street Circuit"?

Primer s'ha de comprovar que el circuit és rendible. Però és ben conegut que darrere del negoci hi ha Bernie Ecclestone, propietari de la Fórmula 1 a nivell mundial, i l'empresa Valmor Sports, una estranya societat que gestiona els drets de la prova i darrere de la qual hi ha Fernando Roig, president del Vila Real, de Pamesa Ceràmica, i amb participació en Mercadona; Bancaixa, tercera caixa d'estalvis i sisè grup financer de l'Estat; a més de l'espilot Jorge Martínez Aspar.

Poden aprofitar els veïns d'alguna manera el circuit de Fórmula 1?

El Govern valencià va vendre a l'opinió pública que les activitats de la Fórmula 1 ocuparien el circuit només tres dies a l'any, i que la resta seria d'ús recreatiu. Però la realitat és que es troba vallat i tancat al públic durant tot l'any.

La Copa Amèrica ha ofert millors perspectives?

Amb la Copa Amèrica ha ocorregut el mateix que en l'Expo Universal de Sevilla. Cauen les infraestructures a pedaçons per la manca d'activitat.

Quina és la resposta dels barris de la façana marítima davant la política de "grans esdeveniments"?

Des de Fórmula Verda i les organitzacions veïnals hem organitzat dues manifestacions i diferents jornades de sensibilització. No obstant això, molta gent es creu la propaganda oficial. Ens venen la creació de llocs de treball, però només s'han contractat 70 persones del districte marítim per a tres dies de carreres. I això quan estem parlant de 80 milions d'euros d'inversió.

Reivindiquen per als poblat marítims unes infraestructures "alternatives" al circuit?

Estem en contra que posen tots els diners en el "gran esdeveniment" i després s'obliden de nosaltres. Des de les organitzacions veïnals reivindicuem el soterrament total de les vies de ferrocarril València - Barcelona; la connexió del Túria amb el mar mitjançant el jardí del Túria i un delta verd, no amb el prolongament de l'avinguda Blasco Ibáñez; ens questionem l'ampliació nord del port de València quan, en la nostra opinió, era més convenient la del port de Sagunt. També demanem que es prioritze el transport ferroviari sobre el viari.

LA REMATADA

Quèstió de sigles?

MARC GARCIA BARCELONA

Quan ara farà una dècada, vaig començar en la lluita estudiantil, al si de l'Alternativa Estel, no acabava d'entendre el perquè d'algunes de les coses que feïem. M'explicaré. El meu sindicat -avui dia fusionat en el SEPC- no presentava cap candidat als òrgans universitaris, sinó que deixava la seva representació en mans de les assemblees de facultat i la seva coordinadora, la CAF. Amb el temps vaig entendre que allò important no era el que volien les sigles, sinó la voluntat de l'estudiantat, independentment de les sigles que portés, i l'assemblea era i és el millor lloc on treballar per l'estudiantat.

Aquesta lliçó, m'ha servit per entendre que el nostre moviment -l'esquerra independentista- no pot viure del dirigisme d'unes o d'altres sigles i que els passos importants els hem de prendre entre totes. Que si bé és cert que hi ha espais autònoms de treball, també ho és que hi ha una xarxa que ho engloba tot i que és feina de tota la militància independentista fer més nusos i no esquinçar-la. Les CUP són, poden ser i seran una eina útil per al creixement de la xarxa, però sense oblidar que si tota la militància independentista hem de fer feina en una CUP per tal d'incidir-hi, un favor ben minso li estarem fent al moviment, doncs altres nusos de la xarxa quedaran descosits. Cal doncs que cada CUP en el seu àmbit municipal i que les CUP a nivell nacional sàpiguen escoltar -de ben segur que a molts llocs ja ho fan- les diferents sensibilitats de la xarxa. Cal que la xarxa ja existent on hi ha la majoria dels i les independentistes organitzades (la Coordinadora de l'Esquerra Independentista), sigui l'espai on el moviment -joves, grans, estudiants, treballadores, regidores, represaliades, etc.- traci línies mestres que serveixin per a tothom, sobre la base del consens però evitant l'enderrocament. Campanyes com la dels antimònarsques ens han de fer entendre que si volem que Alacant, Perpinyà, Mallorca, Girona o Barcelona parlin amb la veu del moviment, caldrà persobredetot que els seus veïns puguin decidir allò que cal dir, i això, independentment de l'existència d'una CUP. L'assemblea popular comarcal o la coordinadora local de l'esquerra independentista serà l'espai idoni on la militància pot expressar la seva veu, per traslladar-la a un ens nacional territorialment representatiu que n'elabori les línies polítiques, el pla de treball, els diferents nivells discursius i, si cal, la contundència al carrer, tot prescindint de la repercussió electoral que en primera instància pugui comportar. Ja sabem que el moviment no treballa per a les institucions sinó per al poble.

La carrera finalment no la vaig acabar, però hi ha lliçons que no oblidaré mai. A la universitat, com a la lluita en general, les sigles són necessàries per a moltes coses, però només n'hi ha una que ens representi a qual-sevol punt del país, perquè no és partidista, perquè no és sigla: la unitat popular.

SOLIDARITAT AMB CUBA!
LIBERTAT PELS 5 PRESOS DE L'IMPERIALISME!
 www.antiferronstas.eu
 www.freeethiopia.org

5 patriotes cubans segrestats a presons tanquils des de 1998

dos anys després et seguim recordant i estimant

CARLES LLAÓ ANGELATS
 11/02/1984 ★ 26/09/2006

el millor homenatge, continuar lluitant!